

RECREAȚIA MARE

A ȘCOLII NR. 131

Nr. 12-13 • decembrie 2006

1976-2006

30 DE ANI

DE LA ÎNFIINȚAREA ȘCOLII NR. 131

ȘCOALA NR. 131 IERI ȘI AZI

Școala Nr. 131 s-a construit în anul 1976 și a fost dată în folosință în 10 noiembrie în același an, cursurile începând în localul fostei Școli Nr. 142.

Este o școală mare în care învață în prezent circa 1000 de elevi, având 22 de săli de clasă, două laboratoare, un cabinet psiho-pedagogic, o bibliotecă, o sală de educație fizică, un cabinet medical și un cabinet stomatologic.

De-a lungul timpului, colectivul de cadre didactice s-a schimbat, în prezent rămânând numai un profesor dintre cei care au pus temelia școlii. Actualul colectiv este format din oameni tineri și puțini oameni cu o vechime de peste 20 de ani în această școală.

Școala s-a schimbat și ea pentru că a fost reabilitată cu sprijinul Consiliului local al Sectorului V, sălile de clasă și coridoarele având acum un aspect modern, atrăgător și plăcut prin culorile pastelate și mobilierul nou. Devenită punct de reper pentru sectorul 5 și pentru cartierul în care este amplasată, Școala Nr.131 se impune și prin aspectul exterior și prin grădina bine îngrijită. Lipsită de o sală de sport atât de necesară, dar cu două cabinete de informatică, școala atrage prin rezultatele ei, prin performanță.

Elevii școlii îndrumați cu profesionalism și dăruire de învățători și profesori s-au remarcat la concursurile școlare la nivel municipal și național, având acum profesii diverse și performanțe și găsindu-și un loc respectabil în societate.

Activitatea extracurriculară a fost bogată, în școală existând numeroase formații care au obținut premii la nivel municipal și național.

Galeria de artă *Hol 131* cu activitate permanentă, în care pictori consacrați și-au expus lucrările admirate de părinți și de elevi, o face unică, fiind recunoscută de întreaga comunitate.

Primitoare, prietenoasă și modernă, Școala Nr. 131 întâmpină cu bucurie cei 30 de ani de existență.

Profesor de limba română **Veronica Bordeianu**

Corina Vârzaru, clasa a III-a B

INTERVIU CU DOMNUL PROFESOR DORIN ZĂPADĂ, DIRECTORUL ȘCOLII NR. 131

1. Care considerați că este cea mai mare realizare profesională a dumneavoastră?

În primul rând, rezultatele elevilor mei. În al doilea rând, felul din ce în ce mai pozitiv în care este percepută școala noastră în comunitate.

2. Credeți că sunt diferențe între generații?

Sunt două situații diferite, care creează diferențele. Prima este cea de dinainte de '89, în care sistemul era foarte rigid, iar disciplina era impusă. A doua, cea de după '90, când școala ar fi trebuit să-i ajute pe elevi, însă acest lucru este foarte dificil. Integritatea ne ia prin surprindere. Fiecare generație de elevi este deosebită. Totuși se simte o anumită *evoluție* : elevii sunt mai deschiși, mai comunicativi. Acesta e un lucru foarte bun. Este vina școlii, pentru că nu oferă un model ușor de acceptat.

3. Ați păstrat legătura cu foștii elevi ai școlii?

Da, am păstrat legătura cu mulți elevi. Atât elevii buni, care au ajuns oameni cu reală competență, dar și elevii cu probleme.

4. Școala are o influență pozitivă asupra elevilor?

Are cu siguranță, dar după părerea mea este în pierdere de teren. Ar trebui găsite metodele prin care școala să recâștige încrederea elevilor. Din păcate școala este în conflict cu strada și uneori cu mass media. Asta îngreunează munca noastră.

5. Credeți că situația și mentalitatea elevilor s-a îmbunătățit?

Situația generală se schimbă în fiecare an. Însă există și probleme. Se simte lipsa unui ideal, a unei ținte, a unui orizont și până la urmă a încrederii tinerilor în viitor. Școala oferă un model învechit al elevului *ideal*, elev cuminte și conștiincios, care se trezește devreme, se spală pe dinți, își face temele, pleacă fericit la școala, ajută bătrânelele să traverseze strada, e atent la școală, îi respectă pe ceilalți etc. Acest elev nu mai există și nici nu știu dacă a existat vreodată sau dacă ar trebui să existe. Nu școala singură poate schimba mentalitatea elevilor.

6. Credeți că există un conflict între generații?

Da, și până la un punct este firesc să fie așa. Este și bine, atâta timp cât este vorba de contradicții din care să învețe ambele părți. Conflictul nu este ireconciliabil, dar poate să devină. Și atunci am avea o problemă serioasă. Și unii și alții trebuie să reînvățăm să respectăm regulile, după ce, eventual le rescriem împreună.

7. Care a fost materia dumneavoastră preferată?

Istoria, evident! Datorită profesorilor în primul rând. Dar mi-a plăcut foarte mult și sportul. Am făcut și sport de performanță: schi. Nu m-am gândit niciodată că aș putea deveni profesor, nici măcar de istorie. Dar nici nu am avut vreodată momente de regret pentru alegerea făcută. M-am gândit uneori că aș fi putut să fac o meserie mai spectaculoasă.

Reporteri Tudor Ulrich și Gabriela Calițoiu, clasa a-VIII-a A

GALERIA *Hol 131*

Ideea inedită de a face o galerie de artă profesionistă în școala noastră a fost a domnului profesor Dorin Zăpadă, care proaspăt director plin al școlii, după ce ani de zile fusese director adjunct, dorea să modifice imaginea unei școli de cartier parcă uitată de părinții copiilor, de inspectorate, dar și de autoritățile locale. Era la puțin timp după ce se produsese schimbările politice majore din 1989, dar erau încă departe schimbările structurale de mentalitate în învățământ. Cum bani nu prea erau, ca și acum de altfel, inventivitatea și forțele proprii ale unui director convins că poți schimba lumea în care trăiești, au transformat holul de la intrare într-o sală de expoziție cu simeze și pereți albi. Mai trebuiau găsiți expozanții și era clar că nu prea aveau cum să vină artiști de valoare undeva la capătul Bucureștilor, unde lumea nu știe ce înseamnă un vernisaj și nu poți ține prelegeri savante despre tendințele artei moderne, ca să nu mai vorbim de posibilitatea de a vinde, la care se gândeste orice artist.

Persuasiv și cu tact, directorul l-a abordat pe profesorul de desen de atunci, Tudor Meiloiu, care este și pictor și care a fost entuziasmat de idee, mai ales că spațiul amenajat deja putea fi folosit oricând. Domnul Meiloiu și-a adunat mai întâi prietenii, pe care i-a convins să vină cu măcar un tablou la vernisajul primei expoziții, care a fost o expoziție colectivă ce a reunit câteva nume marcante ale artei plastice contemporane: Ion Murariu, Marin Predescu, Marin Gherasim, Neculai Hilohi, Ion Cojocaru, Nicolae Ionescu, Victor Dima, Valeriu Stoica, Elena Constantin, Alexandra Meiloiu. Prima noastră mare surpriză a fost darul neașteptat din partea maestrului Ion Murariu, care ne-a oferit unul dintre tablourile expuse. A fost prima piesă din pinacoteca școlii, care s-a constituit treptat din lucrările datorite de cei care au expus în Galeria *Hol 131*.

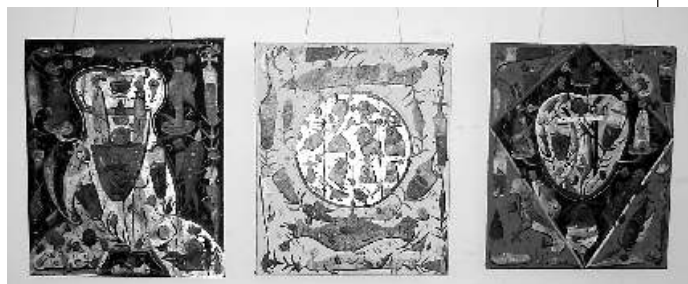
Am învățat în timp să mediatizăm evenimentele din mica noastră galerie de artă și televiziunile, presa centrală au prezentat ce s-a întâmplat undeva, la marginea orașului, unde nume răsunătoare veneau și expuneau pentru a fi văzute de copii, de părinții acestora, de cadrele didactice din școlile sectorului.

Am avut în galeria școlii 35 de vernisaje, care au prezentat lucrările unor artiști contemporani, precum: Ștefan Pelmuș, Marcel Chirnoagă, Ion Murariu, Marin Gherasim, Traian Brădeanu, Petre Achiteie, Vasile Pop – Negreșteanu, Neculai Hilohi, Marin Predescu, Tudor Meiloiu, Alexandru Mateiaș, Nicolae Ionescu, Cornelia Dedu, Mihai Pînzaru-Pim, Ion Cojocaru, Alexandra Meiloiu, Consuela Meiloiu, Bogdan Stih, Mirela Hagi, Marcel Lupșe, Magda Pelmuș, Anca Șesan, Paula Tudor, Valeria Tofan, Toma Hirth, Mihaela Teodorescu, Constantin

Mazuru, Teodor Botiș, Mihaela Cerkez, Dumitru Juravle, Elisabeta Stănciulescu, Manole Marian, Petre Șerban, Ion Aurel Gârjoabă, Marian Octavian Bică, George Oprea.

Un eveniment deosebit l-a constituit expoziția de sculptură a doamnei Maria Brâncuși, nepoata lui Constantin Brâncuși, care a adus din colecția familiei și o lucrare a genialului nostru artist, legând astfel un îndepărtat colț de București de marile muzee ale lumii. Prezentată de mai multe canale de televiziune și de mai multe ziare centrale, expoziția a fost vizitată de foarte multe persoane din cartierul în care se află școala.

Un moment de vârf al activităților culturale organizate în Galeria *Hol 131* l-a constituit expoziția de grafică a maestrului Marcel Chirnoagă, care a făcut o selecție personală din lucrările sale.

Școala noastră a sărbătorit împlinirea a 80 de ani de către maestrul Ion Murariu printr-o expoziție de pictură cu lucrări reprezentative pentru întreaga operă a maestrului.

Unul dintre cei mai originali artiști contemporani, cu o manieră proprie de valorificare a vechilor noastre tradiții iconografice, Ștefan Pelmuș a avut două expoziții personale, vernisate de criticul Corneliu Antim.

Artistul fotograf Vasile Blendea a expus în galeria noastră de artă, cu puțin timp înainte de trecerea sa în neființă, imagini din marile muzee ale lumii în care se află opere ale lui Constantin Brâncuși.

De multe ori vernisajele au fost însoțite de momente muzicale oferite de grupul de muzică ușoară al școlii, condus de doamna profesoară Elena Popa, sau de lansări de carte, precum cele ale poetilor Paula Romanescu și George Tei.

Pe lângă grija conducerii de a organiza aceste vernisaje, trebuie să menționăm efortul deosebit al domnului Tudor Meiloiu, care s-a ocupat de galerie atât în perioada cât a fost profesorul școlii, cât și după ieșirea la pensie.

Sperăm ca și în continuare Galeria *Hol 131* să reprezinte unul dintre punctele forte ale activității școlii noastre prin atragerea unor nume celebre ale artelor plastice contemporane.

Profesor de limba română **Sofia Dobra**

Ioana Ionică	- geografie		
Daniela Stoian	- matematică		
Nadia Bărbieru	- matematică		
Mihai Ivănceanu	- fizică		
Ligia Romas	- biologie		
Tudor Meiloiu	- desen		
Niculina Ciobanu	- muzică		
Dumitru Cazan	- educație fizică		
Angelica Popa	- educație fizică		
Vasile Roșu	- istorie		
Vasile Boboc	- maistru		
		1994	
Elena Târnoveanu	- limba română		
		1996	
Tudorița Ivanov	- istorie		
Adriana Surugiu	- geografie		
		1997	
Veronica Fechiță	- limba română		
		1998	
Marian Vasile	- religie		
			2000
			Elena Cătălina Petre
			- religie
			2001
			Viorela Oana Vișan
			- matematică
			2002
			Simona Crăciun
			Magdalena Delescu
			- limba engleză
			- limba franceză
			2003
			Cristina Daniela Aldea
			Iustina Dragomir
			- limba română
			- fizică
			2004
			Oana Adriana Roibu
			- limba engleză
			2005
			Adriana Ionescu
			Maria Teodorescu
			- limbă franceză
			- psiholog
			2006
			Stan Alexandrina
			- matematică

ÎNVĂȚĂTORII TITULARI

1976		
Ileana Pălângeanu		
Rodica Voicu		
Doina Iovănescu-Peneș		
Lăcrimioara Andreăș		
Mariana Petrescu		
Liliana Petrescu		
Marcela Peteș		
Alexandrina Florea		
Constanța Grigore		
Vasilica Ciuciu		
Constanța Nițulescu		
Georgeta Nistor-Vasile		
1977		
Constanța Simionescu		
Aurelia Pateli		
Eugenia Vega		
Ivana Pomojescu		
1978		
Eugenia Popescu		
Mariana Cardel		
Mihai Dincă		
1979		
Mariana Mogoș		
Elisabeta Mazilu		
Florentina Popescu		
Gica Marinică		
	1980	
	Mirela Pîrșcoveanu	
	Mihaela Mașala	
	Elena Țone	
	1982	
	Georgeta Vătășoiu	
	Elena Vlad	
	Rodica Florea	
	Elena Minciun	
	1983	
	Elisabeta Dragomir	
	1985	
	Gheorghita Gaiță	
	Lavinia Modan	
	Daniela Pavel	
	1990	
	Cornelia Ene	
	Liliana Roman	
	Niculina Stănculescu	
	Luminița Raicu	
	Antoaneta Maragoci	
	1994	
	Andreea Zamfir	
	1995	
	Aniela Gamenț	
	Mihaela Căpraru	
		1996
		Anca Zaharide Malea
		Emilia Bălan
		Oana Manuela Blăjan
		1997
		Irina Lovișteanu
		Adina Pătrașcu
		Marilena Badea
		1998
		Camelia Elena Leca
		2002
		Gherghina Cercel
		Maria Țigănuș
		2003
		Carmen Ciobanu
		Anca Mariana Gruev
		2004
		Roxana Maria Nidelea
		Anișoara Noață
		2006
		Mihaela Căplesc

GÂNDURI DESPRE ȘCOALĂ ALE CELOR CARE AU FOST DIRECTORI

La mulți ani, prieteni!

Primesc un telefon, prin care sunt rugat să scriu câteva cuvinte pentru revista Școlii Nr. 131, acum, la aniversarea vârstei de 30 de ani. Amintirile mi se precipită în imagini clare, derulându-se rapid ca pe un ecran panoramic.

În anul 1986, am venit în colectivul școlii unde am găsit colegi de excepție și un director căruia și acum îi sunt recunoscător, dl. Nicolae Iancu.

Odată cu schimbările sociale din decembrie 1989, a urmat o perioadă extrem de dificilă pe care am parcurs-o împreună cu colegul și colaboratorul meu dl. Dorin Zăpadă, reușind să menținem prestigiul școlii și să continuăm procesul de învățământ în limite normale. În toată această perioadă, am fost ajutați de toate cadrele didactice, căroră și pe această cale le mulțumesc. Un gând bun secretariatului și personalului administrativ care înțelegând menirea noastră ne-au stat alături și ne-au sprijinit.

Este o școală tânără, multe generații îi vor trece pragul, mulți profesori și învățători le vor descoperi elevilor tainele științelor.

Întotdeauna mă voi gândi cu drag la colegii mei, la momentele frumoase sau mai puțin frumoase petrecute în anii activității mele ca profesor la această școală.

Îi urez școlii ani mulți și realizări, iar actualilor și viitorilor săi elevi multe bucurii.

Profesor de biologie **Dumitru Cloșcaru**, director 1990-1996

Gânduri de la un director de două trimestre

Am fost extrem de onorată că actuala conducere a școlii a ținut să cuprindă în paginile unei reviste și gândurile unui fost director de două trimestre. Orice rememorare te încarcă cu un fel anume de energie și tocmai de aceea nu ezit să aduc la lumină anii petrecuți în această școală.

Au fost mai întâi anii din epoca lui Pingelică. Anosti, cu ședințe de învățământ politic în care se citeau documentele de partid, cu adunările de pe stadioane, dar cu copii minunați și foarte dornici să își depășească statutul social. Mulți s-au realizat și mă bucur că efortul nostru de atunci a dat roade. În anii aceia cred că pregătirea mea profesională a avut mult de câștigat. Sunt și azi sigură că a fi dascăl înseamnă să fii ucenic al unor clase eterogene, cu copii care nu au cărți și pentru care școala este singura oază de instrucție și educație. Profesionalismul se atinge abia după ce ai învățat să comunici cu cei mai puțin dispuși să o facă. Au fost anii în care am prețuit decența unui director ca Nicolae Iancu, dar și firea entuziată a Tanței Simionescu (Să nu uitați să păstrați un moment de reculegere în memoria ei!). Tot de atunci am prețuit profesionalismul Sofiei Dobra care a devenit, în opinia mea, *marca înregistrată* a școlii. Au fost anii unor prietenii statornice care durează până în ziua de azi, deși ne-am schimbat, avem mai multă treabă și mai puțin timp pentru sufletele noastre. Carmen și Marius, Daniela și Ana fac parte din zestrea mea de suflet.

Apoi am intrat într-o nouă etapă, nimeni nu știe până azi cum s-o numească. Am fost directorul acestei școli două trimestre în care am îmbătrânit cât în zece ani. Nu am vocație de director și nici nu îmi place postura. Mă simt ca peștele în apă în clasă, printre copii. Îmi par mult mai serioși și mai interesați decât adulții. Când s-a ivit ocazia, am dat concurs și am plecat să predau într-un liceu. Nu regret nici azi despărțirea de Școala 131. Reprezintă pentru mine o parte din trecutul meu de care nu mă poate rupe nimeni niciodată. Fiecare om se definește și prin ceea ce a fost, iar eu am viețuit în această școală într-o permanentă fierbere intelectuală, într-o neobosită căutare a căii drepte spre inima elevilor mei.

Când am revenit acum câțiva ani, am fost impresionată de școală, de pinacotecă, de bunul gust care te întâmpină peste tot. Unii au plecat, alții, devotați și statornici, sunt tot acolo: Sofia, Dorin, Cristina, Daniela. Știu că pe umerii lor, dar și pe ai celor nenumiți și neștiuți de mine, se sprijină o parte din cer și o lume din care fac și eu parte.

La ceas aniversar, îi urez Școlii 131 viață lungă și prosperă, iar elevilor și dascălilor ei, puterea de a o lua mereu de la capăt.

Profesor de limba română la Liceul teoretic *Grigore Moisil*,
Ioana Triculescu, director al școlii în 1990

ȘCOALA 131 AZI

Școala de la limita civilizației

Orice aniversare este, în egală măsură, motiv de bucurie, dar și moment de rememorare și de bilanț. Cu trei ani în urmă, alegeam să vin la Școala Nr. 131 și, sinceră să fiu, singurele informații pe care le aveam despre această școală se refereau la numele celor doi directori și la faptul că, de acolo, tocmai plecase doamna învățătoare Mariana Mogoș. Vedeam venirea la această școală ca pe un nou început, cu oarecare teamă de necunoscut și lăsând în urmă un *bagaj* de 14 ani petrecuți într-un alt colectiv.

Nu știam la ce să mă aștept, dar primul contact pe care l-am avut cu școala a fost definitiv: o clădire învăluită de lumina caldă a unei după-amieze de mai, flori și multă verdeață, răsărind din spatele unor blocuri gri, liniște, curățenie, ordine... Dacă adaug la toate acestea interesul și căldura cu care am fost primită, pot să spun că primul cuvânt care îmi vine în minte când mă gândesc la școala aceasta este *oaza*. O oază de liniște în vacarmul unui cartier care parcă nu doarme niciodată, o oază de culoare în cenușul din jur, o oază de ordine în dezordinea care ne asaltează existențele, o oază de comunicare, dacă vreți, într-o lume în care toată lumea are un punct de vedere care trebuie exprimat cu orice preț și nimeni nu mai are răbdare să asculte...

Când îmi aduc aminte de primele zile aici, de trăirile de atunci, îmi dau seama că așa se simt și elevii noștri atunci când vin pentru prima oară la școală, fie că sunt în clasa I, fie că sunt mai mari.

Îmi stăruie în minte vibrația din vocea domnului director care spunea, atunci când m-am prezentat pentru prima oară la post, că școala este *limita civilizației cu sălbăticia*. Acum, după ce a trecut ceva timp și pot să spun cu mâna pe suflet că școala aceasta este, cum spun copiii, și școala mea, cred că nu este nimic exagerat sau peiorativ în această afirmație. Am văzut că, dincolo de a fi o exagerare, tot ceea ce se face aici în școală, cu și pentru copii, este extrem de important în devenirea lor. Tot suportul pe care familia, din diverse motive nu îl poate asigura elevilor, îl oferă școala. Mă refer la faptul că, aici, încep să înțeleagă importanța educației în viața lor, găsesc răspunsuri la întrebări pe care nu au curaj să le pună în altă parte, se implică în proiecte și activități care le asigură un statut în grupul social din care fac parte, îi ajută să aibă încredere în forțele lor și să-și pună în valoare calitățile, să dorească să se afirme și să-și susțină un punct de vedere. Le însuflă ideea că singura cale de reușită în viață, pentru ei, este depășirea condiției prin educație.

Față de alte școli unde am lucrat, aici am avut satisfacția să constat că eforturile, nu puține, chiar au valoare și dau rezultate, în sensul că toate achizițiile copiilor, devenirea și progresele lor, se datorează muncii dascălilor și eforturilor elevilor și nu altor factori colaterali. Poate că e o dovadă de orgoliu să îți asumi atât de categoric succesele elevilor tăi, dar realitatea este că, orele de muncă, implicarea afectivă, răbdarea și toată energia investite nu sunt decât astfel răsplătite. În competiția cu alte școli, poate nu avem tot atât de multe premii, dar reușitele noastre au mai multă valoare, pentru că au în spate stăruința, munca asiduă realizată efectiv cu elevii care nu au alt sprijin, dar au hotărâre și multă ambiție. Aceste victorii se pot compara cu victoria broaștei țestoase asupra iepurelui.

Este mult de lucru și nu în fiecare zi ai numai bucurii și mulțumire, dar nu are valoare decât un lucru obținut cu eforturi și cu sacrificii. Școala este singura chemată să le ofere copiilor modele, reguli, ordine în gândire, conduită și atitudine.

Nu este ușor, dar alături de colegii care se implică trup și suflet în viața acestei școli, trebuie să încercăm să îi obișnuim pe copii să facă alegerile potrivite: ordinea în locul dezorganizării, adevărul în detrimentul minciunii, tăria de caracter în locul compromisului, asumarea responsabilității în fața fugii de vinovăție, grija în locul indiferenței, cultura în locul kitschului, cu alte cuvinte *civilizația și bunul simț*.

Institutur **Carmen Ciobanu**, șefa catedrei metodice a învățătorilor, metodist sector 5

Cum se vede școala mea dinspre pensie

Au trecut 30 de ani de când Școala Nr. 131 și-a deschis larg porțile cunoașterii. An de an școala a devenit tot mai frumoasă, mai modernă, dotată cu laboratoare, cu mobilier nou în sălile de clasă, cu calculatoare și o bibliotecă unde elevii își pot completa cunoștințele predate la ore.

De asemenea, ne putem mândri cu Galeria *Hol 131*, unde au loc vernisaje organizate cu artiști plastici renumiți. Elevii au posibilitatea și bucuria de a vizita aceste expoziții, de a-și forma și dezvolta gustul estetic.

Au trecut prin școala noastră generații după generații. Astăzi, ne mândrim cu foști elevi care sunt studenți, cu alții care s-au realizat pe plan profesional în diferite domenii de activitate. Acești oameni educați și formați în Școala Nr. 131, au la rândul lor copii pe care i-au încredințat tot școlii în care ei înșiși s-au dezvoltat ca profesioniști, ca oameni.

Elevii școlii noastre au un potențial intelectual care le permite să se prezinte la olimpiade școlare cu rezultate bune și foarte bune la nivel de sector și capitală. Avem elevi pasionați de sport, dar și elevi talentați, cu înclinații muzicale deosebite. Aceștia, cu pasiune și dăruire participă la activități artistice, atractive care au în același timp și un rol educativ. Prin aceste activități elevii își dezvoltă sensibilitatea, spiritul de creativitate, imaginația și fantezia, precum și gustul estetic. Grupul vocal reprezentativ al școlii prin premiile obținute la olimpiade și concursuri muzicale a făcut ca și din acest punct de vedere să se vorbească admirativ despre Școala Nr. 131.

Fiecare profesor din această școală pregătește cu multă migală personalitatea elevilor, transmite informații, construiește modalități noi de lucru, regândește relația profesor-elev în perspectiva unei școli românești moderne.

Vom urmări în continuare evoluția elevilor noștri, capacitatea lor de a percepe ceea ce este valoare și de a aplica în viață cunoștințele primite de la dascălii lor.

Profesor de muzică **Elena Popa**, în ultimul an de activitate

CUM AM DESCOPERIT CĂ PUTEM LUCRA ÎMPREUNĂ

Câte ceva despre aria curriculară *Limbă și comunicare* la ceas aniversar

Mi se pare atât de departe prima zi în care am pășit pragul unei școli în care aveam să-mi petrec următorii 27 de ani, încât nu știu ce aş putea spune acum mai important despre evoluția catedrei de limba română a cărei existență s-a împletit cu viața mea. Ca orice tânăr venit de pe băncile facultății nu eram prea entuziasmată de ce avea să urmeze, mai ales că promisem ca ultim venit clasele care mai rămâneau, adică cele cu probleme. Dar foarte rapid am constatat că fiecare lecție era o provocare și că a-i învăța pe copii carte poate fi fascinant. Așa au început și experimentele, fără a putea da rezultate însă până la olimpiada de română care era în iarnă. Nu prea conta nici muștruliu la conducerea care se întreba și mă întreba cu groază ce voi face cu atâția corijenți. Știam doar că fac ce trebuie, că orele de meditații trebuie să-și arate roadele și că la un moment dat voi avea și rezultate, chiar la clase cu probleme. Așa că mi s-a părut ciudat răspunsul șefei de catedră de pe vremea aceea la naiva mea mirare că nu existau totuși la ceilalți colegi premii la olimpiadă: *In școala asta n-or să fie niciodată premii la olimpiadă!* În anul școlar următor am surprins conducerea școlii nu numai prin numărul mare de repetenți și corijenți pe care i-am avut, dar și prin premiile la olimpiadă, e drept, doar la nivel de sector.

Așa a început o evoluție la care au contribuit apoi și alți colegi veniți între timp și care nu s-au speriat de condițiile școlii, crezând că oriunde se poate face carte bine. Dintre ei țin să amintesc pe câțiva ce au zăbovit mai mult aici: Veronica Bordeianu, Maria Mirică, Ioana Triculescu, Alexandra Pogângeanu, Edith și Gabi Bartha. Când Mihai Enache a luat premiul al doilea la faza pe țară a olimpiadei de limba română a fost o premieră absolută pentru Școala Nr. 131. A urmat apoi extraordinara performanță a Alexandrei Ardelea care în trei ani consecutivi a reușit să obțină două mențiuni și un premiu întâi la faza pe țară. Ceea ce este însă foarte important este faptul că nu au mai fost ani în care școala noastră să nu ia premii la fazele pe sector și pe municipiu și că rezultatele la examene au fost din ce în ce mai bune, chiar dacă nu atât de bune pe cât am dori noi, profesoarele de română.

Cea mai mare bucurie a noastră a fost că am putut transmite dragostea pentru limba și literatura română unor elevi care au urmat cursurile Facultății de Litere și care astăzi sunt profesori, redactori, funcționari guvernamentali, printre ei numărându-se: Sorina Dică, Alexandra Ardelea, Carmen Colea, Adelina Morcov, Gina Dumitrache, Mihaela Chirap, Iuliana Trifu, Nicoleta Lăbuș. Unii dintre foștii noștri elevi ne-au fost chiar colegi de cancelarie și nu numai la limba română.

Aș îndrăzni să spun și că suntem o școală modernă, conectată la tot ce este de vârf la nivelul predării în acest moment. Suntem o școală în care studenții de la Facultatea de Litere a Universității București fac practică pedagogică, învățând să iubească meseria de profesor și să treacă peste dificultatea îndrumării unor colective de elevi la început de carieră. Am

organizat numeroase activități de formare a profesorilor de limba română la nivel de sector. Am câștigat multe premii naționale și municipale la diferite concursuri de creație și de interpretare. Am organizat de ani buni olimpiada de limba și literatura română la nivel de sector, ceea ce i-a făcut pe mulți elevi și părinți să afle că și la marginea sectorului sunt școli frumoase și cu activitate deosebită. Am contribuit la apariția revistei școlii *Recreația mare*, care a fost și premiată la nivel municipal. Am participat la proiecte

naționale, precum Proiectul pentru Învățământul Rural, sub-componenta 1.1. *Dezvoltarea profesională pe baza activității proprii desfășurate în școală pentru cadrele didactice din mediul rural*, în școala noastră făcându-se filmările pentru câteva dintre peliculele realizate în cadrul proiectului, având sprijinul conducerii școlii și antrenând mai multe cadre didactice în această activitate. Interesant este și faptul că unele dintre profesorele care au făcut parte din catedră sunt autoare de manuale pentru clasele I – IV, V – VIII și IX – XII, precum Ioana Triculescu și Sofia Dobra. Suntem interesate de permanenta noastră pregătire pedagogică și de specialitate, colaborând în cadrul ariei curriculare și împărtășindu-ne din experiență.

Ne bucurăm că în ultimul timp colegele noastre mai tinere de arie curriculară, profesore de limba română, dar și de limbi străine, au devenit persoane de nădejde în realizarea unui învățământ modern și eficient.

Trebuie să mulțumim și domnului director al școlii pentru sprijinul pe care ni l-a acordat totdeauna și pentru deschiderea spre nou, fiind de fapt unul dintre colaboratorii noștri în toate proiectele întreprinse pentru a crește eficiența muncii noastre și pentru a îmbunătăți imaginea școlii.

Aș putea spune cu mândrie și cu mare bucurie că Școala Nr. 131 nici nu poate fi concepută acum fără rezultate deosebite și că, paradoxal, deși este la marginea sectorului este un centru al învățământului de limbă și literatură română din București.

Profesor dr. de limba română **Sofia Dobra**

Istoria mai mult decât o disciplină școlară

Marele revoluționar pașoptist și istoric Nicolae Bălcescu spunea că: *Istoria e cea dintâi carte a unei nații. Într-însa ea își vede trecutul, prezentul și viitorul*. Școala românească pune un accent deosebit pe importanța studierii istoriei, așa cum și înaintașii noștri au făcut-o. Spre deosebire de alte domenii ale cunoașterii umane, istoria prezintă marele dezavantaj al inexistenței ei în lumea reală, prezentă și tangibilă, a obiectului său de studiu. Având în vedere această realitate, preocuparea permanentă a membrilor catedrei de istorie a fost aceea de a-i învăța pe elevi să înțeleagă istoria în toată complexitatea ei cauzală și evenimentială, de a-i atrage pe elevi să vadă în *istorie* mai mult decât o disciplină școlară și mai ales să dobândească cu ajutorul ei acea sete de cunoaștere prin care se împlinește spiritual un om.

Pentru aceasta în tot demersul lor didactic membrii catedrei de istorie urmăresc să asigure elevilor o categorie variată de posibilități care să-i ajute să îndrăgească istoria nu numai ca obiect de studiu școlar. Studiarea, analiza și interpretarea diferitelor surse istorice a fost în mod consecvent suplimentată de organizarea unor excursii cu caracter tematic atât în țară, cât și în străinătate. Pot fi enumerate în acest context excursiile organizate în Grecia sau în Franța, în anul școlar 2005-2006. O atenție deosebită este acordată pregătirii speciale a elevilor de clasa a VIII-a în vederea susținerii cu succes a examenului de istorie din cadrul testării naționale, care încheie ciclul gimnazial. Sub atenta îndrumare a profesorilor de istorie, elevii aflați în an terminal au obținut rezultate foarte bune, iar procentul de promovabilitate a fost an de an unul foarte ridicat.

Dincolo însă de obligativitatea studierii istoriei ca obiect de examen trebuie să existe la elevi o reală dorință de cunoaștere, dar, în egală măsură, și motivația lucrului bine făcut. Având în vedere acest obiectiv, printre alte acțiuni organizate cu diferite ocazii în care s-au sărbătorit evenimente istorice s-a aflat și comemorarea celor 500 de ani de la moartea marelui voievod al Moldovei Ștefan cel Mare. În acest scop direcțiunea Școlii Nr.131 împreună cu membrii catedrei de istorie au organizat un simpozion de comunicări științifice la care au participat elevi și profesori din întreg municipiul București.

De asemenea, elevii pregătiți de cei doi titulari ai școlii, profesor Dorin Zăpadă și profesor Tudorița Ivanov, au obținut în fiecare an școlar rezultate deosebite la concursuri și olimpiade școlare. Relevante în acest sens sunt premiile obținute de elevii școlii noastre la olimpiada de istorie.

Stimulând interesul elevilor pentru studierea și înțelegerea istoriei și așezarea ei în „arboarele cunoașterii”, Școala Nr.131 intenționează în viitor să organizeze un concurs cu o tematică extinsă pe toate disciplinele umaniste la care să participe toate școlile din sectorul 5.

Profesor de istorie **Tudorița Ivanov**

Despre aria curriculară *Matematică și științe*

Matematica este latina secolului XX. Limba latină este o limbă reputată ca fiind foarte precisă și foarte nuanțată. Se spune că și matematica ar avea aceleași calități, unii zic că în mai mare măsură. Mai au o trăsătură comună: ca să le știi trebuie să le înveți, spunea Grigore Moisil. Matematica este după unii un obiect de studiu care dezvoltă foarte mult gândirea, după alții este ca oricare obiect trecut în catalog. Pentru profesorul de matematică este obiectul care în învățământul obligatoriu se cere la trecerea într-o altă formă de învățământ și după cum arăta marele matematician Grigore Moisil pentru a ști matematică trebuie să o înveți.

Mărturisim cât de greu îi este unui profesor de matematică să atragă către acest obiect elevi ai Școlii Nr.131 în situația în care ei au de cele mai multe ori *de ales* între activități cultural-artistice, sportive sau pregătirea lecțiilor la matematică. De aceea folosim și acest prilej pentru a le reaminti elevilor noștri și părinților lor, că așa cum, pentru performanță, un sportiv trebuie să se antreneze de la o vârstă corespunzătoare cu un program strict de pregătire, tot așa trebuie să se procedeze și pentru performanța la matematică.

Sperăm că numărul mare de locuri cu profilul matematică informatică să-i determine pe elevi nu doar să-și dorească acest profil, ci și să se pregătească pentru acesta.

În acești 30 de ani, școala a avut și elevi foarte buni la matematică cu note de 10 la intrarea în liceu: Magdalena Dragu, Cristian Iorga, Liviu Nedelescu, Diana Ailenei. Au avut rezultate bune la olimpiade: Elena Dimitriu, Elena Raicu, Cristian Iorga, Raluca Gigârtu, Irina Sălvân. Orice profesor de matematică își propune în primul rând ca toți elevii claselor a VIII-a să promoveze și în al doilea rând să-i sprijine pe elevii care doresc să facă performanță. Astfel se organizează ore suplimentare, atât pentru examenele de la sfârșitul clasei a VIII-a, cât și pentru concursurile școlare de matematică.

În urma pregătirii, au avut rezultate bune la matematică elevi, precum: Mihai Enache (inginer), Elena Dimitriu (absolvent al Facultății de Matematică), Adrian Olteanu (absolvent A.S.E.), Ionuț Șuțu, Ștefan Popa, Elena Raicu, Alexandru Gegiu, Raluca Gigârtu.

Rezultate bune s-au obținut și la concursurile școlare precum : *Grigore Gheba și Stele în devenire.*

Din aria curriculară *Matematică și științe* mai fac parte obiectele fizică, chimie și biologie. Elevii cu rezultate bune la matematică au rezultate foarte bune și la aceste obiecte. Menționăm aici cele mai relevante rezultate : Ana Maria Cazacu premii la olimpiadele de chimie și fizică, Alina Panduroaica la olimpiadele de chimie și fizică, Tudor Ulrich la olimpiadele de chimie și biologie, Luciana Baicea chimie, fizică și biologie, Claudia Călinescu la olimpiadele de fizică și biologie.

Profesorii de matematică, fizică, chimie și biologie speră ca prin lecțiile de la aceste obiecte să contribuie la o bună orientare școlară și profesională a elevilor.

Profesor de matematică **Cristiana Morcov**, șeful ariei curriculare *Științe*

Un gând al unui profesor tânăr despre activitățile extrașcolare

Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg, spune un proverb american. Și cât adevăr se regăsește în acest proverb. Nu ne amintim oare mult mai rapid și cu mai mare plăcere de activitățile extrașcolare decât de algoritmi de rezolvare a problemelor de chimie?

De ce oare? Să fie pentru că ne-am implicat, pentru că am pus suflet la realizarea acestor activități pentru că în felul acesta am ajuns să le înțelegem? Așa că este bine să le facem cunoscute.

Să începem cu organizarea consiliului elevilor, organism ales prin vot democratic la începutul fiecărui an școlar și care are drept scop informarea cadrelor didactice, dar și a conducerii școlii cu privire la dorințele elevilor și implicarea acestora într-o serie de activități ce le sunt destinate. Elevii școlii noastre au răspuns afirmativ și atunci când au fost solicitați să participe la diferite concursuri școlare pe diferite teme, obținând rezultate onorabile atât la nivel de sector, cât și la nivel de municipiu. Menționez aici: Festivalul Național *Toamna Baladelor* etapa pe sector din octombrie 2005, ajungând până la etapa națională; Festivalul de Colinde organizat la Liceul Teoretic *Ion Barbu* acțiune ce a avut loc la nivel de sector, concursul național *Democrație și toleranță*, etapa pe sector din luna aprilie 2006 care a avut loc la Școala Nr. 135, când reprezentanții noștri au obținut un punctaj foarte bun și s-au calificat la etapa pe municipiu, concursul *Sportul meu preferat*, organizat de Agenția Națională de Atletism în lunile mai–iunie 2006, concurs la care am obținut opt premii I. Târgul de ofertă educațională pentru școli generale la care școala noastră a avut un stand care a dovedit realizările noastre recente. Nu aș vrea să închei fără să amintesc și de excursiile organizate la clasele I-IV, dar și la clasele V-VIII, precum și vizitele frecvente ale elevilor la muzee, la teatru și la circ.

Acestea sunt doar câteva din activitățile educative școlare și extrașcolare la care elevii școlii noastre au participat.

Profesor de chimie **Gina Turtoi**, metodist la sectorul 5 cu activitatea educativă

Cântăm, dansăm, ne întrecem

În ultimii ani de activitate artistică cu elevii școlii, s-au obținut rezultate bune și foarte bune la nivel de sector, municipiu și pe plan național. Premiile au fost obținute de soliști vocali de muzică ușoară și populară, de grupul vocal de muzică ușoară, de grupul folcloric și de formațiile de muzică folk. La etapa municipală a olimpiadei muzicale din anii 2002, 2003, 2004, 2005, s-au obținut nouă premii I și patru premii II cu soliștii și grupurile vocale amintite. La olimpiada muzicală din aprilie 2006, grupul vocal a obținut *Marele Premiu*.

Școala noastră s-a făcut cunoscută și pe plan național prin solista de muzică ușoară Oana Gheorghe, astăzi eleva la un liceu din București: premiul III la festivalul național *Toamna baladelor* 2004, premiul special al juriului la festivalul național *Ministar Cireșar*, 2003, premiul special al juriului la festivalul național *Flori de gheață*, 2004.

În fiecare an grupul de colindători participă la festivalul de colinde *Astăzi s-a născut Hristos*, dar merge și în diferite instituții și întreprinderi din București.

În ultimii cinci ani, activitatea sportivă a școlii a avut rezultate remarcabile în diferite ramuri sportive (volei fete și băieți, handbal băieți, fotbal cu cei de la clasele I-IV), la nivel de școală, sector și municipiu. Elevii au participat la aceste acțiuni cu multă plăcere. În această perioadă echipa de volei fete a luat numeroase locuri I pe sector, iar echipa de volei băieți a luat locuri atât pe sector, cât și pe municipiu unde s-a clasat pe locurile III și IV. Același echipă a fost invitată și a participat la *Trofeul București*.

Echipa de handbal băieți a școlii a participat la *Cupa 1 Iunie* și a obținut locul III pe municipiu. Echipa de fotbal băieți a claselor I-IV a participat la *Cupa Lumea Copiilor*, echipa apărând pe coperta acestei reviste. În școală, există o formație de dansuri care vine să completeze activitatea sportivă prin serbările școlare. Această formație a participat la *Trofeul București* și la spectacolele de deschidere și de închidere la *Trofeul Duckadam*.

Activitatea sportivă, îmbinată uneori cu cea artistică este foarte iubită de elevii școlii, care își doresc o sală de sport ce, fără îndoială, ne-ar aduce rezultate mai bune.

Profesor de educație fizică **Angelica Popa** și profesor de muzică **Elena Popa**

SĂ NU-I UITĂM PE CEILALȚI DIN ȘCOALĂ

Secretariatul. Pășim într-o școală. Dar înainte ca elevul să ajungă în clasă, actele lui trebuie să fie luate în evidență de secretariat. Doamna secretară, Nicoleta Mihale, venită în școala noastră din noiembrie 1990, urmând primei secretare, doamna Maria Cimpoeu, este serioasă și conștiincioasă muncește cu sute de acte și zeci de dosare cu fel de fel de probleme. Putem spune că o parte din inima școlii bate și în secretariat, pentru că prin mâna și mintea secretarei trec înscrierea elevilor, actele pentru începerea și sfârșitul anului și al semestrelor, foile matricole, dosarele cadrelor didactice, arhiva școlii, bursele școlare, cărțile de muncă, actele pentru angajare, state de plată.

De-a lungul timpului, alături de cele două secretare au mai contribuit la bunul mers al școlii și Monica Ene, Alexandrina Petrescu, Alina Sburlea, Cristina Boștenaru și Cristina Dobrică.

În prezent, o nouă secretară lucrează alături de Nicoleta Mihale, este vorba de d-na Dorina Botezatu. Acesteia i s-a alăturat noul informatician Victor Sabin Niculae.

Biblioteca. Biblioteca școlii are 15.232 de volume. Doamna bibliotecară Cristina Boștenaru așteaptă zilnic cititorii, pentru că educația și informația nu se fac doar în clasă, ci și prin cărțile bibliotecii. Că este adevărat se poate dovedi prin fișele pline de cărți împrumutate. Elevii se informează atât în domeniul literaturii beletristice, cât și în domeniile istoriei, geografiei, științelor naturale, științelor exacte, muzicii, artelor plastice, tehnicii.

În liniștea bibliotecii au mai trudit de-a lungul timpului doamnele: Maria Popa, Victoria Gândac, Mariana Hurjui, Cristina Dobrică. Mai nou, punându-se accent pe informare, pe studiul individual, în bibliotecă există o sala de lectură și un punct de difuzare a cărții școlare.

Administrația. Administrația este mereu un punct fierbinte, pentru că bunul mers al lucrurilor din școală depinde și de baza materială. Doamna administrator Elena Sandu conduce un grup harnic de personal de îngrijire: Vasila Voinea, Daniela Panduru, Ionica Stoian, Mariana Țicoi, Ilinca Dobrică și Gherghina Lupu.

La bunul mers al școlii contribuie și mecanicul Ion Nedeia și portarii Marin Olteanu și Valentin Roca. Munca dumnealor se vede în aspectul îngrijit al școlii.

CEI CARE NE-AU AJUTAT LA NEVOIE

ROMPROED

Fiind vorba de o firmă particulară, suma dată ca sponsorizare nu este spectaculoasă, dar este tocmai aceea care ne-a ajutat să ne înfrumusețăm școala.

COTROCENI S. A.

Firma de construcții, care ne-a oferit mâna de lucru și materiale pentru amenajări pe termen lung : parchetare de clase, renovare cabinet de perfecționare, zugrăvit.

BCR

Banca de autoritate, ce a oferit elevilor din clasele a IV-a A și a VIII-a A mobilier modern, funcțional și foarte frumos.

MODUL DESIGN

Firma particulară de mobilă, care ne-a ajutat să procurăm tot mobilierul nou din școală, acordându-ne de fiecare dată reduceri importante de preț.

NICOMAR

Firma de construcții, care a lucrat grupurile sanitare și care a acceptat cu bunăvoință colaborarea cu școala în vederea estetizării acestor spații.

UNITATEA MILITARĂ 01656-

Regimentul de transmisiuni
Ne-a pus la dispoziție gratuit sala de spectacol pentru desfășurarea activităților culturale.

UTIL PREST

Ne-a oferit parchet pentru clasa a VII-a B, în valoare de șase milioane lei vechi.

DOMNUL MIRCEA DINCULESCU

A făcut bibliotecii o donație de zeci de volume din literatura română și universală.

EDITURA SEMNE

Ne-a oferit tipărirea gratuită a copertelor color ale revistei școlii *Recreația mare* (numărul 6).

DOMNUL NICOLAE PĂUN, MEDIC SPECIALIST CARDIOLOG

A donat bibliotecii școlii un număr mare de volume din literatura română și universală.

FUNDAȚIA RTC

Ne-a sponsorizat cu un videorecorder și un set de 16 videocasete pentru copii.

EDITURA HUMANITAS ȘI EDITURA HUMANITAS EDUCAȚIONAL

Ne-a sponsorizat cu mai multe cărți pentru biblioteca școlii.

AGRO BRAGADIRU TRADE S.R.L.

Ne-a sponsorizat cu un calculator și ne-a sprijinit cu materiale consumabile pentru orele de curs și activitățile extrașcolare.

S.C. SPLENDID COM. S.R.L.

Ne-a sponsorizat cu un DVD și un multifuncțional.

SUFLETUL MARE AL MICULUI POET

Cartea

Cartea-i o bijuterie.
Tare mult îmi place mie.
În ea eu mă regăsesc
Și îmi place să citesc.

Gabriela Denisa Mitrache, clasa a V-a B

Școala

Școală dragă și frumoasă,
Te considerăm o casă
Unde noi, copiii stăm,
Te-ascultăm și învățăm.
Te iubim, te respectăm,
Note bune vrem să luăm.

Claudiu Răzvan Vasile, clasa a V-a B

Urare

Școală, școală, te iubim.
Noi ca tine vrem să fim
Și-acum, la aniversare
Îți urăm mulți ani și soare!

Alexandra Preda, clasa a VII-a A

Învățătoarea

O-nvățătoare bună este
Precum o zână din poveste.
Cu o baghetă fermecată
Deschide-o lume minunată.
Cu ea scriem, învățăm,
Ne jucăm, dar și cântăm.

Petronela Cîrstea, clasa a II-a A

Școala mea

Școala mea este frumoasă
Și cu drag, când plec de acasă,
Către ea eu mă îndrept
Cu ghiozdanul strâns la piept.

Raluca Andreea Mămăligan, clasa a II-a A

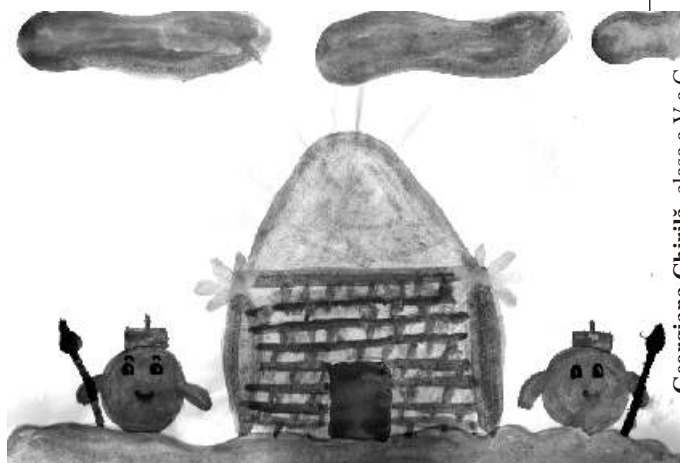
Școala mea

Pe strada cu gutui tu stai
Și nu contează câți ani ai
Trecut-au anii peste tine,
Dar nu se vede, arăți bine.

Anii trec repede-n zbor
De tine o să-mi fie dor
Și când mare eu voi fi
De tine-mi voi aminti

Iar peste ani cu nostalgie
Mă voi întoarce în copilărie,
Cătând să văd câți ani mai ai
Tu școala mea din strada cu gutui în care stai.

Mădălina Terteleacă, clasa a VII-a C

Georgiana Chirliă, clasa a V-a C

Sportul

Sportul este necesar
Și el este ca un dar.
Ne ajută, ne menține
Pentru anul care vine.

Alexandra Nițulescu, clasa a V-a C

Ora de limba română

La ora de română,
Toate literele s-adună
Și parcă vor să spună
Să iei notă bună.

Elena Loredana Mihăilescu, clasa a VII-a C

Copilăria

Cu păpuși și jucării,
Au trecut anii zglobii.
— Vai, ce repede-au trecut,
Bine că nu i-am pierdut.

Claudia Filip, clasa a IV-a C

Mama

Din tot ce numesc iubire
Dragoste și dăruire
Mângâiere blândă, caldă
Mama mea e o dovadă.

Ca un înger mă păzește
Ea de rele mă ferește,
Ea mă ceartă arareori
Când greșesc adeseori.

Făcând pozne de copil...
Nu mai fac spuneam docil!
Cu ochi mari și lăcrimând
Ea mă dojenea, dar blând.

Alexandra Băluță, clasa a VII-a A

Toamna dragă

— Dragă toamnă un' te duci,
Doar în fustă și papuci?
— Eu mă duc să scutur nuci,
Sus pe deal și jos pe luncă
Să-ndulcească viile,
Să coacă gutuile.
— Toamnă dacă ostenești.
Spune-mi când te odihnești
— Am odihnă cu toptanul
De acuși până la anul.

Mihaela Georgiana Dascălu, clasa a VI-a B

Toamna

Toamna vine pe câmpie:
Mândră, spintenă, zglobie,
Prin livezi și chiar prin vii
Strânge fructe arămii:
Struguri, mere și gutui.
Păsările călătoare
Le privim plecând în zare,
Bruma cade pe ogoare,
Zile reci de acum ne-așteaptă,
Asta-i toamna cea bogată!

Cristina Vârzaru, clasa a III-a E

Irina Buliga, clasa a IV-a B

Toamna și iarna

Toamna a venit și-aduce,
Un covor mare de frunze.
Un covor multicolor,
Un covor îmbietor.

Aș fi vrut să fie vară,
Aș fi vrut să fie cald.
Dar, nu-i mult, și, vine iarna,
Cu zăpezi pe pomi, pe gard.

Și, un strat alb de zăpadă?
Văd că iarna a venit,
Mai repede decât mi-am închipuit,
Iar eu, nu sunt pregătit.

Corina Vișan, clasa a VI-a B

Toamna ciudată

Stăteam în parc pe o bancă și priveam frunzele căzute. Ramurile copacilor mi-au atras privirea: întortocheate, dar în același timp și foarte interesante, se împleteau ciudat, dând naștere unor desene rupte parcă din imaginația unui pictor. Am atins una dintre ramuri, iar peisajul s-a schimbat, era ca într-o pădure ciudată, sălbatică și în același timp minunată.

Andrada Lazăr, clasa a III-a A

Toamna

E toamnă iar
Și mult a mai plâns vara.
Frunze și flori dispar
Și răcoroasă-i seara.

Păsările pleacă
Iar norii se adună,
Făcând deasupra noastră întunecoasă cunună.

Iuliana Cristian, clasa a IV-a B

Cum e toamna?

Toamna-i frumoasă, cu plete ruginii,
Cununi de fructe îi ating obrazul.
Cutreieră prin lanuri și prin vii,
Semne de belșug ai la tot pasul.

Daniel Andrei Nica, clasa a V-a C

Toamna

Mă uit pe geam și mă întristez
Că vara a trecut,
Iar toamna repede-a venit
Și eu privesc tăcut

Cum din copaci cad rând pe rând
A lor podoabe ruginite,
Iar pe pământ s-așterne iar
Covor de frunze-ngălbenite.

Irina Buliga, clasa a IV-a B

Vino!

Vino toamnă, vino-ncoace
Că vara ne lasă-n pace.
Vino tu, cu roade multe,
Vânt și ploii, frunze căzute...
Noi cu toți te așteptăm
Bogăție să avem.

Alexandra Ionela Diaconu, clasa a IV-a B

Anotimpurile

Primăvară, primăvară,
Vino-n țară după iarnă
Cu flori noi, cu micșunele,
Ne bucurăm toți de ele.

Vară, vară, veselă
Cu pomi încărcăți de roade,
Mai frumos nici nu se poate.

Toamnă ruginie
Cu floare uscată,
Cu durere-n suflet de atâta dor
Pentru vara dulce plecată în zbor.

Iarnă, iarnă friguroasă,
Ai zăpadă luminoasă
Și toți copiii zglobii
Cu plăcere te așteaptă
Cât mai repede să vii.

Ionuț Gărgărea, clasa a IV-a B

Florica

În grădina mea,
Am plantat o floare.
Am udat-o, am sădit-o,
Curtea mi-a înveselit-o.

Argentina Elena Alexandru, clasa a VI-a B

Povestea bradului

La poala muntelui spre râu,
Pe unde crește iarba azi
Și nalbele până la brâu,
Au fost cândva păduri de brazi

Dar e de mult de când stăpânul
Le-a doborât și pus pe foc,
Și cum era zgârcit, hapsânul,
Alți brazi n-a mai plantat la loc.

Și muntele-a rămas astfel,
Pleșuv cum n-a fost niciodată
Vezi doar un cârd de oi pe el
Câini mari și un cioban pe-o cioată.

Andreea Iuliana Arsine, clasa a VI-a A

Broscuța

O broscuță mititică,
Stătea mândră pe burtică.
Pe un nufăr ce plutea
Vizavi de casa mea.

Eu priveam atent la ea
Cum soarele o-ncălzea.
Vântu-ncetișor sufla
Înspre mal o aducea.

Când la mal ea a sosit
Și cu ochii m-a zărit
Ea în apă a sărit
Și pe mine m-a stropit.

Irina Buliga, clasa a IV-a B

Vine ploaia

Vine ploaia bine-mi pare,
În grădină am o floare,
Ploaia bate tot mai tare,
Floarea crește tot mai mare.

Cristina Dumitru, clasa a VI-a B

Zoo

Eu la zoo voi pleca
Împună cu mama mea,
Animale voi vedea
Și mă voi bucura.

Leul stă relaxat
Papagalul nemișcat.
Bufnița stă încruntată
Iar pantera îngâmfată.

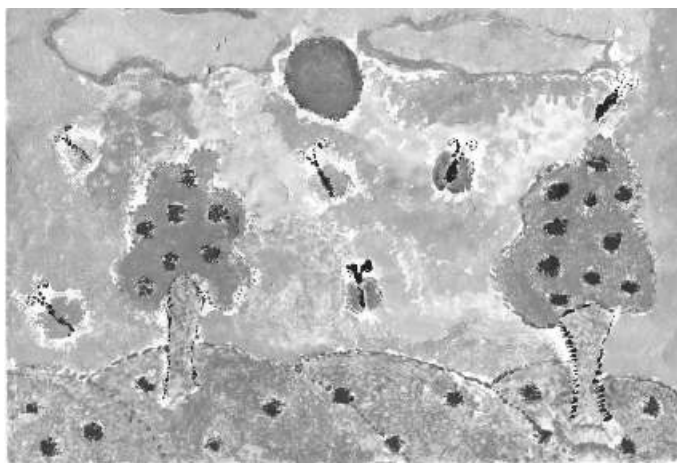
Ahmed Emran, clasa a V-a C

Trei gândăcei

Mergând unul după altul
Pe-o tulpină de ardei,
Vorbind vrute și nevrute,
Au urcat trei gândăcei.

Serioși nevoie mare,
Nu-ncetează să discute,
Fiindcă au o întrebare:
E sau nu ardeiul iute?

Mădălina Izabela Duduianu, clasa a IV-a C

Andreea Ilia Ilău, clasa a IV-a

CE SPUN PĂRINȚII DESPRE ȘCOALA NR. 131

Școala de la capătul orașului!

Pentru mine, ca părinte care a avut doi elevi la Școala Nr.131 din București, în perioada 1986-1996, și ca profesor la un colegiu bucureștean, a fost un prilej de bucurie și de satisfacție personală să lucrez cu profesorii acestei școli.

Am avut posibilitatea să constat eforturile corpului profesoral de a avea o școală curată, cu un colectiv de cadre didactice și cu elevi care să le permită obținerea de rezultate bune și foarte bune în cadrul competițiilor școlare și să se bată de la egal la egal cu cele mai renumite școli ale capitalei. Nu i-a dezarmat faptul că erau o școală de cartier, la ieșirea din oraș, într-un mediu românesc, specific zonei.

Cu răbdare, au realizat lucruri foarte bune ca: împrejmuirea perimetrului școlii, închiderea locului de depozitare a gunoiului pentru blocurile din împrejurimi, repararea instalațiilor sanitare și procurarea mobilierului, care la sfârșitul anului arătau jalnic.

În cei zece ani, am avut posibilitatea să constat preocuparea profesorilor școlii de a-i învăța pe copiii tot ce trebuie să cunoască despre obiectele studiate, dar și să-i atragă în activități extrașcolare frumoase ca : olimpiade școlare pe obiecte, formații artistice și spectacole, competiții sportive, excursii și altele.

Copiii noștri au crescut frumos, pentru că aici au învățat ce este bine și rău, ce este alb și ce este negru. Toate aceste lucruri au fost posibile cu ajutorul unui colectiv valoros de învățători și profesori ca: doamnele învățătoare Constanța Simionescu și Lăcrămioara Andraș, domnii directori Dorin Zăpadă și Dumitru Cloșcaru, doamnele profesoare Morcov, Dobra, Bordeianu și Pogângeanu.

Noi, cei de la Colegiul Național *Matei Basarab*, am beneficiat de munca și rezultatele colectivului de cadre didactice de la Școala Nr.131. În fiecare an, sunt câțiva elevi din această școală care bat la porțile colegiului nostru. Pe timpul colegiului, ne-am mândrit cu rezultatele muncii acestor elevi.

Folosesc acest prilej pentru a vă transmite mulțumirile mele pentru activitatea dumneavoastră și de a fi mândri de foștii elevi. Absolvenții dumneavoastră s-au clasat pe locuri fruntașe la învățătură, au acces la învățământul universitar pentru cele mai variate profesii.

Aspectul cel mai important pe care l-am constatat și pe care îmi face plăcerea să îl comunic este acela că au dovedit un comportament civilizată și demn pentru vremuri mai bune, pentru ei și pentru poporul căruia îi aparțin.

Vă felicit cu ocazia aniversării a 30 de ani de funcționare a școlii.

Profesor **Viorica Popa**, Colegiul Național *Matei Basarab*

Mai târziu, m-am bucurat că n-am obținut transferul

Era în anul 1984. Fetița mea fusese luată în evidență, pentru clasa I la Școala Nr. 131. Veniți de curând în cartier, fusesem sfătuit de cunoștințe să cer transferul la Școala Nr. 139, considerată de aceștia cea mai bună din zonă. Zis și făcut. Am mers împreună cu soția mea la școală, hotărâți să solicităm transferul. Când am ajuns însă, la școală, la intrarea profesorilor ne-a fost dat să vedem o clădire cochetă, destul de bine întreținută, cu verdețură în jur și ne-am zis că o astfel de școală nu poate fi mai prejos decât cea laudată. Am solicitat totuși transferul, mai mult ca să nu zicem că am făcut drumul degeaba și, deși răspunsul a fost negativ, am plecat liniștiți acasă.

Cu trecerea timpului, mi-am dat seama că am avut noroc că am rămas la această școală. Am întâlnit cadre didactice foarte bine pregătite, oameni minunați care puteau face față oricând unui concurs la școli *de centru*, dar au rămas aici, într-un colectiv unit, pentru a aduce lumina învățaturii și unor copii cu posibilități materiale mai reduse.

Și rezultatele nu au încetat să apară, atât pe planul profesional-din ce în ce mai mulți elevi deveneau câștigători ai concursurilor școlare, intrau la licee de vârf ale capitalei-cât și în cel al aspectului școlii, care tinde să se transforme într-o școală de protocol.

Ca unul dintre părinții care au fost mulți ani la rând destul de aproape de eforturile conducerii școlii (între timp l-am înscris la această școală și pe băiatul meu, care acum este licean), pot spune că nu a fost deloc ușor, însă tenacitatea, unitatea de acțiune a corpului didactic au dat rezultate, demonstrând încă o dată, dacă mai era nevoie, că omul sfințește locul.

Colonel inginer **Ion Gegiu**, fost președinte al Consiliului Reprezentativ al Părinților

Ca mămică la școala mea

În urmă cu 30 de ani, boboc deopotrivă cu școala, pășeam în lumea cunoașterii. Suna pentru prima dată clopoțelul și școala se împlinea, îmbrățișând elevi și profesori, iar 131 devenea un nume firesc în arealul școlilor bucureștene.

Pentru mine ca elevă a primei generații, ecoul pașilor pe coridoarele școlii nu s-a stins încă și de câte ori îmi aduc fetița la școală, în ea mă revăd timidă și curioasă, elevă a școlii mele. Nu întâmplător mi-am înscris copilul la această școală, dimpotrivă, urmare a experienței celor opt ani petrecuți aici și datorită profesorilor mei care au știut să modeleze în noi maturii de astăzi.

În contextul actual, când nonvaloarea se propagă pe varii canale ca modă, țintă de atins, ideal, școala devine bastion al normalității, iar Școala 131 cu atât mai mult cu cât poziția de margine de București nu o avantajează.

După ani, astăzi, nostalgică fostă elevă și actuala mamă de școlăriță, apreciez evoluția școlii și reușita conducerii de a o transforma într-o instituție de învățământ civilizată.

Dotată corespunzător, curată și cu o ținută demnă de ceea ce ar trebui să fie școala unei capitale europene și în plus, preocupată de manifestări extracurriculare, îndeosebi artistice.

Mă înclin în fața dascălilor acestei școli care au reușit să cultive în noi, elevii de odinioară, demnitatea, dorința de cunoaștere și de autocunoaștere, de a ne împlini și de a aspira la înțelepciune. Mă înclin în fața domniilor lor, eroii copilăriei mele și le urez, la ceas aniversar, să le dea Dumnezeu putere să-și continue nobila meserie mulți ani de aici înainte și să prindă vremuri mai bune.

Salut corpul profesoral actual, eroi ai copilăriei fiicei mele și le urez să își găsească împlinirea în devenirea copiilor de astăzi. Iar ei li se vor înclina peste ani....

La mulți ani 131!

Antonia Cîrstea, absolventă a Facultății de Psihologie, Universitatea București

N-am uitat de unde am plecat!

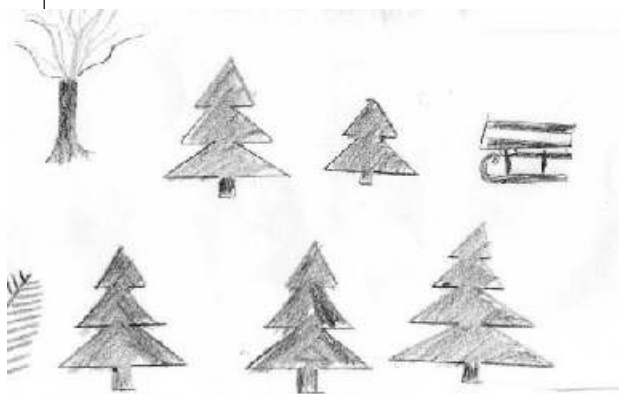
Când am venit pentru prima dată în Școala Nr.131 eram o fetiță mică și foarte mândră că învăț în cea mai nouă și frumoasă școală din sector. Acum după mai mulți ani sunt la fel de mândră ca și atunci, pentru că băiețelul meu învață în aceeași școală.

Școala nu mai e nouă, dar e frumoasă, renovată, modernă.

Nu în ultimul rând sunt mândră că băiatul meu învață într-o școală în care dascălii își fac meseria cu profesionalism și mare dragoste pentru copii.

Inginer **Angela Urda** (Călinescu) absolventă a Facultății de Electronică, Universitatea Politehnică București

Peste ani... din nou la școală

Ionuț Gărgărea, clasa a IV-a B

După cincisprezece ani de la absolvirea școlii generale, însoțindu-l pe fiul meu în prima zi de școală, am re trăit cu emoție începutul drumului de școlar. Am avut plăcuta surpriză de a mă întâlni cu unii dintre dascălii mei și m-am bucurat să-i aud urându-i fiului meu: *Să înveți bine ca și mămică ta!*

Ca fostă elevă, m-am bucurat să-mi revăd școala înnoită, cu săli de clasă renovate și cu dotare modernă.

Sper ca și fiul meu să parcurgă cu succes drumul de școlar, iar după absolvire să păstreze amintiri plăcute despre Școala Nr. 131, întocmai ca și mine.

Elena (Ban) Moldovan, absolventă a Facultății de Teologie, Universitatea București

CE SPUN ELEVII DESPRE ȘCOALA NR. 131

Edificiul meu afectiv

„Fiecare om își alcătuiește de-a lungul vieții un *edificiu afectiv*. Măsura în care el *este* e dată de consistența acestui edificiu, de mâna aceea de oameni - ei nu pot fi mulți - pe care i-a preluat în el și pe care i-a iubit fără rest, fără umbră... Acești oameni puțini, care ne fac pe fiecare în parte să nu regretăm că suntem, reprezintă, chit că o știm sau nu, stratul de protecție care ne ajută să trecem prin viață... Cu cât mai deosebită e calitatea oamenilor din care e alcătuit edificiul nostru afectiv, cu atât mai subtil, mai tenace este modul nostru de a persista în viață". Nu sunt cuvintele mele, e citatul meu de suflet din *Declarația de iubire* a lui Gabriel Liiceanu. Dar exact așa cum spunea filosoful, și eu *am persistat* pe drumul pe care mi l-au deschis *o mână de oameni* dintr-o școală mică de pe strada Gutuilor, prin încrederea uriașă pe care au avut-o în mine, investindu-mă cu un rost, cu misiunea de a trece dincolo de condiția mea inițială. M-au făcut să cred că pot și m-au lăsat să visez, pentru că, iată, lumea poate fi schimbată prin modelarea spiritului, prin *iluminarea* lui, iar ei asta au făcut, m-au contaminat cu virusul care se cheamă *nevoia de carte* și mi s-au așezat temelie - prețioasă și indestructibilă - în *edificiul afectiv* de care vorbea Gabriel Liiceanu, construindu-mă, în același timp, pe mine, cea care am devenit.

Gesturi, intonația vocii, cuvinte răzlețe, mimică – toate îmi răsar în minte, laolaltă, alcătuind în mine imaginea unor profesori de la începutul anilor '80, acoperind distanțe, anulând depărtări. Se numeau Sofia Dobra, Dorin Zăpadă și tocmai terminaseră facultatea. Nu știu ce anume din memoria mea e mai relevant.... Că erau tineri și frumoși? Că, sorbindu-le bucuria cu care își începeau cariera de profesori, am înțeles, pe loc, care avea să fie drumul meu? Că ți-era mai mare dragul să te uiți la ei și să-i ascuți? Că cea mai la îndemână și imediată formă de admirație era, de exemplu, să-mi schimb scrisul, copiindu-l pe cel al domnului profesor Zăpadă și străduindu-mă să desenez literele, rotunde, egale și semețe, aidoma literelor sale? Sau simțul acut al umorului – pe care, iarăși, l-aș fi copiat, doar că era ceva mai greu – și facilitatea cu care ne transforma în supuși ai maiestății sale doar prin fermitatea cu care își așeza palmele pe catedră, într-un gest de dominare absolută? Sau, poate, faptul că, în urma unui calcul prost făcut, care l-a ajutat să mă prindă pe picior greșit, iar rezultatul nu putea fi decât unul dezastruos pentru copilul ambițios care eram - primul patru din viața mea - și ultimul, de altfel, mi-a înțeles năduful și faptul că nu puteam accepta rușinea unei astfel de note și m-a lăsat, cu nelipsita-i ironie prinsă în colțul gurii, să mă lupt pentru un nesfârșit șir de note de zece, care mi-au *reparat onoarea* de premiant. Sau că regulile de cromatică vestimentară, pe care le observam cu minuțiozitate, zi de zi, la domnișoara Dobra, nu aveam să le încalc niciodată, sfidând veleitățile unor doamne care nu știau că negrul nu se potrivește cu bleumarinul, pentru că *așa a zis profesoara mea de română*? Sau lecțiile cu parfum de iasomie ale aceleiași profesoare gracile, căreia îi tremura sufletul odată cu mine în clipele mele de neșansă? Sau, poate, faptul că, peste ani, am descoperit că despre Ferdinand de Saussure, despre care colegii mei studenți auzeau abia în anul I de facultate, domnișoara Dobra ne vorbise încă din clasa a cincea, înnodând, pe înțelesul unor copii care abia își mijeau mintea spre lumină, povestea semnificatului și a semnificantului? Sau joaca de-a regizorul și actorul, care mi-a adus atâta bucurie? Pot părea, firește, lucruri minore, ne semnificative și copilărești, dar este vorba, cu certitudine, de un alt fel de a spune că oamenii aceștia îmi deveniseră modele, fixându-mi reperele de mai târziu.

Nu știu ce rezonanțe au avut profesorii mei în sufletul copiilor de atunci, dar știu că ei fac parte, în mod fundamental, din ecuația vieții mele și, deși știu că, prin discursul meu restrictiv și discriminatoriu, le-am deturnat și compromis proiectul de a-mi publica articolul – și pentru asta îmi cer iertare - ce altă șansă aș mai fi avut de a face o punte către ei și de a mărturisi lucruri pe care nu le-aș fi putut spune uitându-mă în ochii lor?

Andrei Pleșu spunea undeva că *Suntem rezultatul întâlnirilor pe care le-am avut* și, dacă așa stau lucrurile, o să îndrăznesc să am orgoliul de a crede că în mine există, sechestrați în clipa lor de tinerețe, acei oameni pe care îi iubim până la capăt și că o fărâmă din spiritul lor este depozitată în mine. Nu pot să nu mă întreb cum ar fi arătat viața mea astăzi fără această întâlnire esențială cu domnișoara Dobra... Îmi răspund, îi mulțumesc și mă consider un om norocos.

Sorina Dică, absolventă a Facultății de Litere, Universitatea București și a Facultății de Relații Internaționale și Studii Europene, Universitatea *Spiru Haret*, funcționar la Agenția pentru Strategii Guvernamentale

Școala cea mai dragă sufletului

Prima școală în care am pășit rămâne cea mai dragă sufletului, probabil pentru uimirea și curiozitatea care se nasc în mintea școlarului de clasa I, aflat prima dată într-o bancă, îmbrăcat în uniformă și în fața unei doamne întotdeauna bună și foarte frumoasă!

Deși am trecut pragul multor școli, prima școală, Școala Nr. 131, mi-a rămas cea mai dragă.

Am văzut cum s-a construit, am văzut cum la fiecare început de an școlar a primit alți elevi plini de emoție, i-am ascultat clopoțelul opt ani de zile ca școlar și apoi liniștea dimineților, ca bun vecin ce îi sunt.

Celor care au pus minte și suflet ca Școala Nr.131 să aibă un renume și să rămână peste ani o școală modernă, nu putem decât să le mulțumim.

Profesorii și învățătorii au dăruit cu răbdare lumină minților de școlari și forță pentru a alege drumul în viață! Pentru mulți dintre noi, vor rămâne modele greu de atins și sigur profesorii cei mai dragi din viața noastră.

Anca Dimitriu, medic la Policlinica *Medsana*, București

Toți copiii merg la școală!

În septembrie 1986, trebuia să merg la școală, în clasa I. Ca urmare, întreaga familie s-a mobilizat în acest sens. Mama a renunțat la funcția de director adjunct la Colegiul Național *Matei Basarab* numai după doi ani, tata și-a schimbat locul de muncă și și-a luat o săptămână de concediu în prima săptămână de școală.

Mai greu a fost cu stabilirea școlii în care voi merge. Ca urmare 2-3 săptămâni am cutreierat toate școlile din cartier și în cele din urmă, am stabilit: Școala Nr. 131, pe care noii școlari au numit-o școala de la capătul orașului.

De ce Școala Nr. 131?

Pentru că arăta mai bine decât celelalte, era la două stații de tramvai distanță și era acolo o învățătoare de excepție, doamna Simionescu, director adjunct, și care urma să preia ultima serie de școlari (a plecat dintre noi mult prea devreme, șase ani mai târziu). Cei patru ani cu doamna învățătoare Simionescu vor rămâne mereu în memoria și în conștiința mea. Am învățat lucruri interesante, am învățat respectul pentru munca celuilalt, am învățat solidaritatea la greu, am învățat cinstea și omenia.

Timp de opt ani am avut colegi deosebiți din punctul de vedere al calităților umane. La terminarea programului, doamna învățătoare ne pregătea să mergem acasă. Nu plecam toți odată, plecau primii cei care aveau de parcurs distanțele cele mai mari: *cei din Bragadiru* (întotdeauna i-am apreciat cel mai mult pe aceștia, pentru că făceau eforturile cele mai mari, fiindcă autobuzele nu mergeau când erau zile de iarnă foarte grele, dar ei erau tot timpul prezenți). Îmi amintesc că doamna învățătoare i-a certat rău de tot că au venit într-o zi de iarnă geroasă la școală, prin nămeți de un metru. Urmau apoi *cei din Buzoieni*, care se încolonau la ușă și plecau toți odată, iar dimineața se regăseau pe drum și refăceau grupul nostru.

Fiind în clasa a II-a, am primit sarcină din partea familiei să găsesc o învățătoare pentru fratele meu Ștefan. A fost foarte greu, dar am găsit cea mai bună învățătoare care exista la acea dată pentru el în persoana doamnei învățătoare Andraș.

Simona Popa, absolventă ASE, Management, anul al IV-lea

Un îndemn de departe

Anul acesta Școala noastră împlinește 30 de ani. Am primit vestea cu emoție și am încercat să vă transmit vouă, colegilor mai mici din Școala Nr.131, un pic din frumusețea anilor petrecuți aici. Acești profesori minunați, sunt cei pe care i-am avut și eu, să știți că ei vă iubesc și vă îndrumă cât mai bine pentru ca visele voastre să devină realitate. Studiați matematica, limba română, geografia, istoria și lăsați-vă visele să zboare! Puteți fi exploratori, matematicieni, muzicieni, pictori, medici sau sportivi foarte buni, dar pentru aceasta trebuie să fiți cei mai buni la toate materiile! Școala în care învățați este cea care vă va deschide drumul către tainele lumii. Să-i respectați pe profesori învățând și ascultându-i, chiar dacă uneori vi se pare greu și fiți mereu veseli și bucuroși, căci numai așa ei vă vor putea împărtăși din cunoștințele și experiența lor.

Dascălilor mei le doresc multă sănătate și putere de muncă pentru a îndruma încă multe generații de copii. Le mulțumesc pentru lucrurile pe care le-am învățat, pentru puterea pe care mi-au transmis-o de a încerca să fiu cel mai bun. Școala noastră deja are o tradiție, aici au studiat elevi care acum sunt medici, ingineri, constructori și sportivi buni. Puteți fi mândri de școala voastră și de dascălii voștri, acum e rândul vostru să fiți cei mai buni în tot ceea ce faceți pentru ca tradiția de studiu să se continue în Școala Nr. 131. În fiecare zi, încercați să faceți un pic mai mult decât ieri, să fiți mai buni, mai înțelegători și visurile voastre vor deveni realitate cu ajutorul profesorilor voștri.

Inginer **Mihai Enache**, Dutchore, Olanda

Mulțumesc anilor trecuți

Nimeni pe lume nu cred că fiind copil să fi fost cu adevărat fericit în prima lui zi de școală... Unii dintre noi au trăit o emoție aparte, o surescitare sau poate chiar panică, sentimente nemaisimțite la fel până atunci, dar pe atunci acestea nu puteau fi înțelese ca bucurie. Și totuși iată că prima zi de școală a venit, a trecut, și multe altele după ea la fel, și toate emoțiile s-au stins odată cu ea... Și iată-mă pe mine deja măricel, gata să încep un nou, și încă un nou, și încă un nou an școlar, și încet, încet, am ajuns să privesc școala ca pe ceva trecut și pot să spun că d-abia în acest moment am putut să înțeleg ce a însemnat ea pentru mine cu adevărat. Atunci am înțeles că a fost acel loc care-mi oferea siguranța pasului următor în efortul meu de a înțelege ceea ce mă înconjură, că era locul unde mă întâlneam zilnic cu prietenii mei, unde exista mereu șansa să cunosc pe cineva nou, unde râdeam sau aproape plângeam de fiecare dată când se întâmpla ceva bun sau rău, că era practic actul doveditor al copilăriei. O copilărie care odată cu încheierea școlii este total pierdută, fiind înlocuită de grijile cotidiene, și mai ales de responsabilitate, un cuvânt cu un înțeles care nu își are locul în vremurile rememorate acum. Dacă aș putea să dau un sfat care să ajungă la toți copiii lumii, atunci acela ar fi: Bucurați-vă și pentru ca mai târziu să puteți trăi din amintirile a ceea ce ați avut și pentru ca tot de acolo să vă trageți și zâmbetele atât de necesare unei vieți fericite! Bucurați-vă de inocența voastră și luați tot ce acum pare greu foarte ușor, pentru că nu sunt decât acele mici greutăți care ghidează pașii neinițiatului către ceea ce el urmează a fi în viitor. Mă simt deci dator să mulțumesc anilor trecuți, și să mulțumesc școlii care mi-a arătat drumul care să ducă la scopul meu și pentru că a fost locul unde am învățat să râd, să plâng și-apoi să râd din nou cu și mai multă poftă.

Alexandru Andrei Zăpadă, absolvent Facultatea de Automatică și Calculatoare, Universitatea Politehnică București

Școala care m-a făcut dascăl

Școala Nr.131 este o școală de aceeași vârstă cu mine - 30 de ani. O școală de o viață! Este școala vieții mele, școala fără de care poate nu aș fi ajuns niciodată ceea ce am ajuns, școala care mi-a insuflat dorința de a deveni dascăl și a transformat-o în realitate.

Voi rămâne veșnic recunoscătoare profesorilor de limba română, doamna Alexandru Pogângeanu, de matematică, domnul Nicolae Cotfas, de latină, doamna Sofia Dobra, de engleză, doamna Elena Cojan și tuturor celorlalți, pe care spațiul restrâns nu-mi permite să-i amintesc, dar în special doamnei învățătoare Constanța Simionescu, unul dintre acei oameni deosebiți care mi-au servit drept model în viață și care, dacă ar mai fi printre noi, ar fi fost cu siguranță mândră de realizările mele.

Nicoleta Lăbuș, absolventă a Facultății de Litere, Universitatea București

Alegerea Simonei

Această alegere pentru început a fost pentru mine o grea încercare. Doamna Andreeș îmi spunea mereu că *nu sunt ca Simona*, iar eu îi spuneam că *Simona e Simona*, iar *eu sunt eu*. Satisfacția a fost mare atunci când în clasa a IV-a, doamna învățătoare m-a felicitat pentru modul meu de a fi, precum și pentru prestația mea din cei patru ani de ciclu primar. În cei patru ani de ciclu primar, am avut încercări, care mi-au rămas în amintire în mod plăcut. Astfel, eu fiind stângaci, acasă părinții îmi permiteau să scriu cu mâna

stângă. În clasă, în timpul lucrărilor, doamna învățătoare nu îmi permitea să scriu cu mâna stângă (am fost chiar mutat în prima bancă de lângă catedră pentru a fi supravegheat mai bine). Urmarea a fost că pe o temă scrisă acasă cu mâna stângă, care era ca o pictură, doamna învățătoare mi-a scris *Temă făcută de părinți*. A fost una dintre cele mai mari jigniri care mi s-au adus, având în vedere că, până în ziua de astăzi, părinții mei nu au fost interesați de temele pe care le am eu sau sora mea. O altă pățanie a fost atunci când am primit o lucrare și doamna învățătoare ne-a spus că a fost tema de acasă. Am scos caietul de curat, l-am pus pe bancă și am scris rezolvarea. Doamnei învățătoare nu îi venea să creadă că un școlar în clasa I, în primul semestru, copiază. De fapt, nu era o copiere. Rezolvasem tema acasă și apreciam exercițiul la care fusesem pus ca pe un consum inutil de energie. Dacă nu aș fi știut că nu este tema de acasă, nu aș fi făcut acest lucru. După ciclul primar, a urmat ciclul gimnazial în care noi (Simona și Ștefan) am avut ocazia să ne întâlnim cu profesori care au însemnat foarte mult pentru viitorul nostru. Începem cu domnul director Dumitru Cloșcaru, pe care noi l-am perceput ca pe un mare „boier”, cu o pedagogie desăvârșită în relațiile cu școlarii, atât ca director, cât și ca profesor de biologie. Am avut diriginți pe doamna profesoară Alexandra Pogângeanu și pe doamna profesoară Veronica Bordeianu (Simona) și pe domnul profesor Dorin Zăpadă (Ștefan), actualul director care ne-a rămas în amintire. Dintre profesorii școlii care au avut o mare influență în formarea noastră un loc aparte îl ocupă doamnele Sofia Dobra, Cristieana Morcov, Alexandra Pogângeanu și domnul profesor Emilian Țanțagoi, care au avut răbdarea de a ne învăța să facem o construcție intelectuală solidă și rezistentă. Cu ei am obținut primele rezultate frumoase la olimpiadele pe obiecte de studiu pe sector și pe capitală. În 1995, la Colegiul Național *Matei Basarab*, acolo unde mama era directoare, s-au reînființat clasele de gimnaziu, pentru revenirea la tradiția celui de al doilea liceu ca vechime în București. Pentru singura clasă a VII-a înființată a fost bătaie mare între școlari și părinți. Deși inițial părinții mi-au propus să mă mut în această clasă, nu am fost de acord să îmi părăsesc colegii. Și cu această ocazie vreau să vă spun că m-am simțit foarte bine cu ei și nu puteam să-i părăsesc. Când am terminat școala generală, amândoi ca șefi de promoție, Simona a dat examen la Colegiul Național *Matei Basarab*, intrând cu media 9, 67, iar Ștefan a intrat doi ani mai târziu la Colegiul Național de Informatică *Tudor Vianu*, cu media 9, 92. Folosim acest prilej pentru a transmite celor care acum sunt elevi ai Școlii Nr. 131, că toate școlile sunt bune, toate profesiile sunt frumoase, cu o singură condiție: să-ți placă ceea ce faci și să poți trăi de pe urma roadelor profesiei tale.

Ne face plăcere deosebită să ne revedem colegii de clasă și de școală în diferite puncte importante ale capitalei și să ne oferim explicația reușitei prin faptul că toți am fost elevi ai Școlii Nr. 131.

Pentru noi aniversarea a 30 de ani de funcționare a Școlii Nr. 131, este un prilej de bucurie și de recunoaștere a amintirilor frumoase.

La mulți ani!

Ștefan Popa, Absolvent al Facultății de Automatică și Calculatoare,
Universitatea Politehnică București

O parte din sufletul meu a rămas aici

Absolvind clasa a VIII-a, am încheiat o etapă a vieții începută încă din clasa I, când timizi, am pătruns în lumea cunoașterii. În școala generală, am căpătat experiența necesară trecerii acestui prag, ajutați fiind de doamna învățătoare Lăcrămioara Andreăș, de doamna dirigintă Cristieana Morcov și de profesori precum domnul Dorin Zăpadă, doamna Sofia Dobra, domnul Dumitru Cloșcaru. Toți dascălii au fost alături de noi și ne-au îndrumat pașii pe drumul lung al cunoașterii. Clasa terminală aduce un examen menit să ne testeze cunoștințele dobândite până atunci, dar, de asemenea, sfârșitul clasei a VIII-a înseamnă și despărțirea de universul magic al școlii, pășirea spre o nouă etapă, spre maturizare.

Acest an, care poate fi considerat cel mai greu dintre anii de gimnaziu, ne-a apropiat și mai mult de dascălii noștri, motiv pentru care atunci când am călcat ultima oară pragul școlii știam că o parte din sufletul meu va rămâne mereu aici, alături de profesorii care m-au însoțit în tot acest timp și cărora le mulțumesc pentru tot ce au făcut pentru mine, pentru că m-au ajutat să devin ceea ce sunt azi.

Ștefania Aur, Studentă la Facultatea de Medicină *Carol Davilla*

Școala mea

Trebuie să scriu un articol despre școala mea. Am stat câteva minute și m-am întrebat dacă eu sunt cea mai potrivită pentru asta, ce aș putea scrie despre ea și în ce număr de semne grafice ar trebui să mă încadrez. Nu vreau să scriu un articol elogios, pentru că nu sunt atât de bătrână, încât să am nostalgii prăfuite, nu vreau nici să povestesc întâmplări hazlii, pentru că au făcut-o alții înaintea mea și rețetele sunt bune doar în gastronomie.

Voi scrie despre oamenii școlii, pentru că văd școala nu ca instituție, ci ca loc de formare, loc în care, cunoscând persoane, am învățat dincolo de aparate și dincolo de profesie. În clasele primare, am învățat că lumea din balonul de ficțiune pe care mi-l creasem la grădiniță trebuie abandonată, dar nu definitiv, odată cu prima oră de română am știut ce profesie voi avea cândva, odată cu orele de engleză am înțeles că limbile străine nu sunt granițe, ci legături, odată cu prima audiție Vivaldi am știut că voi trăi și prin muzică, nu doar prin cuvinte, odată cu încercările de a desena după modele am știut că voi studia istoria artei, odată cu istoria antică am știut că voi ajunge cândva în Grecia și Italia. Mi-am stabilit aceste direcții, pornind de la oameni, adică profesori și de la ceea ce aflam de la ei, pentru că am preferat să văd în ei ipostaze ale provocării, nu doar persoane care expuneau niște informații și care dădeau, în schimbul reproducerii lor note.

Alți oameni importanți au fost colegii. Nu mă pot abține să nu zămbesc când îmi aduc aminte tragediile care apăreau odată cu conflictele, dar nici sentimentul de bucurie când acestea se încheiau și rămâneam cu ideea că acolo avem cei mai buni prieteni. Din păcate, aceste prietenii s-au dovedit a fi relative, așa că întâlnirile întâmplătoare cu colegii sunt cu atât mai prețioase cu cât trece timpul.

Spre deosebire de majoritatea colegilor mei, eu încă sunt elevă în școală prin mama, profesoară de matematică, de prietenie și de pasiune atunci când e vorba de profesie. Și are un loc deosebit în articolul meu, pentru că m-a făcut să văd, în geometria în spațiu, poezia și muzica despre care aveam să citesc singură mai târziu, fără să îmi spună că este filosofie.

Și pentru că ocazia cu care scriu articolul este deosebită, sper ca școala să aibă în continuare oameni care să formeze și oameni care să dorească să fie formați, adică profesori dedicați profesiei, care să inspire și să provoace în permanență elevi curioși și foarte ambițioși.

Adelina Morcov, absolventă a Facultății de Litere, Universitatea București

Jurnal de elev

Curs de master vineri seara. Sala plină de studenți. Vârste și pregătiri diferite. Toți au însă ceva în comun, în afară de cursul la care asistă. Fiecare a început la fel drumul prin mediul academic. Pentru că indiferent de nivelul academic la care au ajuns, de țara în care sunt, de contul din bancă, de limbile pe care trebuie să le vorbească zi de zi, de partenerii de afaceri, de profesorii întâlniți, de mentorii pe care îi poartă în suflet, de dascălii care le-au lăsat amintiri plăcute, de colegii de azi și de ieri, fiecare dintre ei a trecut prin procesul laborios al alfabetului scris de zece ori pe un caiet dictando. Indiferent de școlile ulterioare, care, mai ales în mediul academic românesc tind să adeverească spusele lui Seneca: *Noi nu învățăm pentru viață, învățăm pentru școală*, școala „generală”, cea a doamnei învățătoare, a degetelor murdare de cerneală, a caietelor liniate, a pauzelor de „șotron” rămâne în gând ȘCOALA.

Elevii prin natura lor evoluează și evaluează din propriul punct de vedere procesul de învățământ, și de multe ori *în calea celor ce vor să învețe, stă autoritatea celor care predau* (Cicero). Devine astfel profund necesară reforma unui sistem care să permită promovarea valorilor, indiferent de locația lor la momentul descoperirii. Un elev de la o școală de cartier nu este cu nimic mai prejos decât un elev de la o școală centrală. Diferențele sunt în sistemele de valori, în atitudini, în finanțări, în deschiderea către cunoaștere. Și se poate trece de la o lume la alta foarte ușor, mai ales dacă setea de știință e factorul determinant al activității academice. Și ar trebui să știu despre ce vorbesc, având în vedere că am beneficiat de ambele lumi, trecând de la Școala 131 la Colegiul Național Sf. Sava.

E timpul însă să mă întorc la studenții mei la master. Am avut îndeajuns de multe exemple de dascăli minunați, pentru a nu-i forța acum pe *învățăceii* mei să aibă o profesoară pierdută în amintiri ce țin de o școală mică pierdută printre blocuri.

Roxana Voicu-Dorobanțu, Asistent universitar la Academia de Studii Economice București

Norocul meu a fost Școala Nr. 131

Trăim în societate și suntem obligați să respectăm niște reguli care uneori ne constrâng. De mici pornim către școală, facem primii pași spre cunoaștere într-un loc despre care știm prea puține la început. Unde se întâmplă să fim noi „școliți” ține, după mine, în mare măsură, de soartă, iar ceea ce face școala din noi e ceea ce vom fi la 20, la 30 și la 60 de ani. Norocul meu și al multor alții foști și actuali elevi a fost să „nimerim” la Școala Nr.131 din București. Parcă ieri învățam să scriu și să citesc, îndrumată de doamna învățătoare Lăcrămioara Andreeș, parcă ieri studiam bibliografiile marilor scriitori români în laboratorul de limbă și literatură română, parcă ieri admiram formale geometrice, uneori „prăfuite” din cabinetul de matematică, să nu mai zic de laboratoarele de chimie, de fizică și de biologie, care trezeau în mine fiori reci. Emoțiile și frica lucrărilor neașteptate, a tezelor „înfloritoare” nu mi-au fost străine, însă ceea ce mă făcea să trec peste ele erau, paradoxal, profesorii, care au reușit să ne deschidă mințile și să ne arate calea cea dreaptă. Exigența domnilor și doamnelor profesoare, completată de dragostea față de elevi, pe care am intuit-o ceva mai târziu și fără de care nu cred că aș fi putut realiza ceva, aceste două lucruri m-au convins cât de minunat este să le insuflă elevilor dorința de a învăța și de a realiza ceva în viață. M-au convins, așadar, profesorii acestei școli, cărora le datorez mult, să fiu ca dâșii, să profit de șansa care mi-a fost oferită de a mă pregăti la Universitatea București pentru a fi profesor de limba română. Îmi revin acum în minte prea multe amintiri plăcute alături de colegii și de profesorii pe care nu o să-i uit și cărora aș vrea să le mulțumesc din suflet, încât n-o să mă opresc asupra niciunui. Impresia pe care mi-a lăsat-o acea perioadă minunată din viața mea, și sunt sigură că este cazul multora, este una de izvor cald, de sursă de inspirație și, de ce nu, de speranță.

Mihaela Chirap, absolventă a Facultății de Litere, Universitatea București

Acești oameni sunt pentru mine Școala Nr. 131

Dacă trebuie să mulțumesc cuiva pentru cunoștințele care m-au ajutat să ajung într-o facultate al cărei domeniu de studiu este extrem de interesant, să înțeleg lumea, uneori într-un mod obiectiv, alteori într-un mod subiectiv, atunci fără îndoială voi mulțumi învățătoarei mele, domnișoara Daniela Pavel și tuturor celor care mi-au fost profesori. Îmi dau seama că fiecare dintre dumnealor a contribuit la formarea personalității mele.

Și, pentru a încheia în mod cinstit, aș dori să menționez alte câteva nume pe care nu le-am uitat și nu le voi uita niciodată. Astfel, mulțumesc doamnei profesoare Sofia Dobra, doamnelor profesoare Ioana Ionică, Niculina Ciobanu și domnilor profesori Dorin Zăpadă, Nicolae Alixandru, Tudor Meiloiu. Toți acești oameni sunt pentru mine ceea ce aș putea numi Școala Nr.131

Emil Nuțu, Asistent Universitar la Universitatea Politehnică București

Colegă de cancelarie cu dascălii mei

Au trecut 12 ani de când am părăsit, elevă fiind în clasa a VIII-a, porțile acestei școli, pentru ca apoi să revin ca învățătoare, colegă cu doamna Aurelia Pateli și cu foștii mei profesori. Îmi amintesc că eram o elevă bună la învățătură, conștiincioasă, cu respect pentru munca dascălilor mei. Atunci se muncea foarte mult, la fel ca și acum. Pe învățătoare nu o uiți niciodată. Ea este aceea care ți-a pus creionul în mână și te-a învățat să scrii, să socotești, să citești. Pentru mine și pentru colegii mei a fost a doua mamă. Pe vremea aceea spuneam despre unii profesori că sunt răi. Din contră, au fost foarte buni, pentru că doreau ca noi să învățăm. De-abia după despărțirea de ei, am conștientizat acest lucru. Ne-a prins bine. Sunt mândră de școala în care am învățat și sper că și fetița mea, care acum este destul de mică, să învețe tot aici, la Școala Nr. 131

Margareta Drăgușin, Absolventă a Liceului Pedagogic, București

Florian Nedea, clasa a III-a D

Școala Nr.131 mi-a deschis drumul învățaturii

Aveam doar șase ani când școala m-a luat de mână să-mi arate căile cunoașterii. Eram mic, dar timp de opt ani a reușit să mă urce pe acele culmi de unde lumea se vede mai bine. Nu voi uita niciodată această școală, care împreună cu învățătorii și cu profesorii ei, mi-au deschis drumul drept, dar nu ușor de urmat, al învățaturii.

Ovidiu Marangoci, Absolvent Facultatea de Electronică, Universitatea Politehnică București

Sper să ofer și eu *copiilor mei* aripi de vis

Datorită dascălilor mei am reușit să capăt încredere în forțele proprii, să descopăr ce atracție deosebită exercită asupra mea disciplina limba și literatura română. Dumnealor au fost întotdeauna alături de mine, încurajându-mă să particip la olimpiadele școlare și bucurându-se pentru rezultatele obținute.

Ca orice ființă umană aveam și eu un vis. Datorită flerului pedagogic și sprijinului moral oferit de domnii profesori, am început să sper că visul ar putea deveni realitate.

Această încredere acordată mi-a împlinit dorința și intangibilul a putut fi atins. Și am reușit. Privesc în urmă cu nostalgie. M-am maturizat, am crescut, m-am format ca om și am înțeles cât de dificilă a fost sarcina și responsabilitatea dascălilor mei. Sper că voi reuși să pășesc pe urmele lor și să ofer, copiilor mei o frântură din tainele vieții și aripi de vis ca să poată zbura spre nesfârșitul albastru...

Mihaela Colea, Absolventă a Școlii Normale *Elena Cuza*

Au trecut 30 de ani...

Hmmm...interesant...eu am doar 16 ani, iar școala asta are 30 și totuși eu sunt cea care trebuie să-și expună părerile despre ea, și nu ea despre mine... poate pentru că ea nu poate să vorbească. Nu știu dacă sunt în măsură să vorbesc despre școala mea generală, dar o s-o fac pentru că acest lucru mi-a fost solicitat și pentru că îmi face nespuse plăcere. Opt dintre cei 30 de ani împliniți de Școala Nr. 131 am fost și eu o parte mai mult sau mai puțin importantă din ea...sper că nu total insignifiantă. De fapt sunt convinsă că am însemnat ceva pentru această școală și pentru că ea a însemnat ceva pentru mine. Ce reprezintă Școala 131 pentru mine? Este mai mult decât o clădire, are suflet, toți profesorii care se afla acolo i-l dau. Ei pun suflet în formarea fiecărui elev al lor, mi-aș permite chiar să-l numesc copil, pentru că fiecare elev din această școală este ca și copilul lor. Înțelegeți de ce școala aceasta are suflet? Școala 131, formatorul meu a împlinit împreună cu cei care fac parte din ea 30 de ani și sunt sigură că peste mulți ani, când va fi trecut mult timp de la aceasta aniversare voi fi invitată să-mi exprim impresiile despre primii ani de școală din nou și sunt sigură că voi simți aceeași plăcere în a scrie câteva rânduri închinat e ei, Școlii cu clasele I-VIII Nr.131.

Luciana Baicea, elevă la Colegiul Național *Sfântul Sava*

Școala 131 m-a ajutat să mă formez

Sărbătorirea a 30 de ani de existență a Școlii Nr. 131 îmi oferă prilejul de a trece în revistă anii petrecuți în această instituție. În cadrul acestei școli am ajuns ca urmare a recomandărilor făcute de sora mea, care a absolvit tot această instituție și a prietenilor de familie care au activat în cadrul acestei școli. Lucrurile aveau să se adevărească. Sub îndrumarea atentă a doamnei Mariana Mogoș, am făcut primii pași în lunga călătorie în universul cunoașterii, începând să capăt încetul cu încetul răspunsurile la întrebările pe care mi le puneam. Șansa a făcut să întâlnesc în cadrul acestei școli cadre didactice atrase de profesie și de elevi, capabile să insuflă încrederea de care aveam nevoie pentru a trece peste momentele grele ivite de-a lungul celor opt ani petrecuți în interiorul acestei instituții. Lucrurile învățate în această școală m-au ajutat să-mi formez o bază a cunoașterii solidă, pe care informațiile căpătate mai târziu în cadrul liceului s-au acumulat și fixat mai ușor, lucruri ce mă vor ajuta să acced mai ușor la o facultate și mai apoi sa-mi încep o carieră solidă.

Alexandru Gegiu, elev în clasa a XII-a, Colegiul *Mihai Viteazul*

Școala Nr. 131 e pentru mine o amintire neprețuită

Conform definiției din dicționar, școala este o instituție de învățământ în care se predau elementele de bază ale principalelor discipline. Însă pentru fiecare dintre noi aceasta are o semnificație aparte.

Ce a însemnat pentru mine școala? Teoretic pentru orice copil școala începe în jurul vârstei de 6-7 ani, însă practic pentru mine a început de când m-am născut, deoarece prima școala pe care am absolvit-o au fost cei șapte ani de-acasă în care profesorii mi-au fost proprii părinți. Apoi a urmat acea *instituție de învățământ* și anume Școala Nr. 131 care în primă fază trebuie să recunosc că m-a cam speriat dar care în prezent reprezintă o amintire neprețuită. Această amintire include nu numai noțiunile de gramatică, calculele matematice sau evenimentele istorice, ci și relațiile bune și rele pe care le-am avut cu foștii mei colegi, faptul că am învățat să respect autoritatea persoanelor mature, pe scurt am învățat să conviețuiesc cinci zile din șapte alături de persoane care odată cu trecerea timpului au renunțat să fie colegii și profesorii și au început să fie frații și părinții! Toate aceste lucruri m-au ajutat să devin ceea ce sunt astăzi (la patru ani de la terminarea școlii) studentă la Universitatea de Arte din București, secția design de produs.

Ana Irina Dobre, studentă a Universității de Arte din București, secția design de produs

Școala – a doua mea casă

Școala este cea de a doua casă, pentru că o parte importantă din timpul nostru îi este acordat doar ei. Din punctul meu de vedere pot spune că școala, și aici mă refer la școala generală, a fost cea care m-a pregătit, m-a îndrumat, pentru ca mai apoi să mă propulseze spre viața de liceu. Totul începe la vârsta de șapte ani, când mama sau tata te ia de mână și te conduce spre acea clădire, numită școală, în interiorul căreia va începe formarea propriei personalități. Cea care te întâmpină zâmbind este doamna învățătoare. Parcă o văd și acum, aieuea, când se apropie de careu și se oprește în dreptul clasei I C. Ea este cea care ne conduce apoi spre clasă, iar abecedarul și florile sunt așezate pe bănci spre întâmpinarea micilor boboci. Urmează cei patru ani. Patru ani petrecuți în compania aceleiași persoane, aceleiași învățătoare, aceleiași mame. Acum legăm mici prietenii, unele chiar de durată. Însă va urma despărțirea. Astfel, o nouă trăire se cuibărește în sufletul nostru de mici școlari: despărțirea de doamna învățătoare, a doua noastră mamă, ființa care ne-a ocrotit, ne-a protejat, ne-a iubit și cea care ne-a insuflat primele învățăminte. Ea a reușit să dea naștere unor copii inteligenți, ambițioși și perseverenți. Următorii patru ani se vor desfășura sub îndrumarea doamnei diriginte, capul acestei mici familii de elevi, dar și a mai multor cadre didactice, pentru că la finalul clasei a VIII-a să aibă loc primul examen din viața unui școlar: examenul de capacitate. Școala este un nesecat izvor de învățături, de cunoștințe. Secretul este să știi cum să te *adapi* din el, să știi cum să fii *insetat* de școală. Totodată școala oferă și posibilitatea realizării unei legături elev-profesor, legătură care nu trebuie să se rezume doar la ceva strict profesional. Aproximarea dintre elev și profesor este o necesitate. Astfel, copilul va fi cunoscut de profesor sub toate aspectele, pornind de la mediul în care trăiește, de la modul de viață familial și până la cele mai intime preocupări și gânduri ale lui.

Nicoleta Petcu, studentă în cadrul A.S.E., secția Finanțe, Asigurări, Bănci, Burse de Valori

Școala de care mă leagă cele mai frumoase clipe ale vieții

Pentru început aș dori să vă spun că mă onorează invitația de a scrie în revista Școlii 131 de care mă leagă cele mai frumoase clipe ale vieții de până acum, cei mai frumoși ani ai copilăriei. Pentru mine, școala generală a însemnat enorm, deoarece aici mi-am format personalitatea. Uneori mi-e dor de sentimentul acela pe care l-am avut atunci când am intrat prima dată pe poarta școlii. Mi-e dor de învățătoarea mea, de profesori și de foștii mei colegi de clasă. Mă simt o norocoasă, pentru că am avut profesori atât de minunați care s-au străduit să ne învețe și să ne pregătească pentru viitor. Le mulțumesc din suflet, deoarece am avut numai satisfacții, iar reușita mea este și reușita lor. Îi mulțumesc în mod special profesoarei mele de muzică, d-na Elena Popa care m-a ajutat să-mi descopăr latura mea artistică. Alături de dânsa am participat la multe concursuri și am câștigat numeroase premii care ne-au răsplătit efortul. Printre cele mai dragi premii sunt cele obținute la Festivalul *Toamna baladelor*, *Olimpiada Muzicală*, *Flori de gheață*. Le mulțumesc profesorilor mei de limba română, matematică și istorie care m-au ajutat enorm reușind să obțin o notă foarte bună la capacitate, deschizându-mi drumul către un liceu de elită. Premiul I pe sector la

istorie a răsplătit eforturile mele și ale profesoarei mele de istorie, doamna Ivanov. Îmi este dor de orele de limba română cu doamna Bordeianu care este o profesoară extraordinară și de doamna profesoară de chimie care s-a chinuit din răspuțeri să mă facă să iubesc chimia. Dar nu doresc să mă gândesc la școala generală ca la o despărțire, voi reveni cu drag aici și mă gândesc la perioada petrecută ca la o perioadă de argint a copilăriei mele. Acum la liceu, datorită educației primite în școala generală, sper să reprezint cu bine Școala Nr.131. În clasa a IX-a m-am străduiut destul de mult, schimbarea fiind greoaie, deoarece au fost de învățat multe lucruri noi, dar încet, încet m-am integrat și am reușit în final să mă clasez a doua în clasă și sper ca în continuare să reușesc la fel sau chiar mai bine. De asemenea, încerc în continuare să îmbin școala cu pasiunea mea, muzica.

Lucrul cel mai de preț pe care ni l-a dat școala este acela, poate, că ne-a învățat cum să învățăm...

Oana Raluca Gheorghe, elevă a Colegiului Economic *Virgil Madgearu*

Mulțumesc profesorilor dragi

Totul a început într-o înșorită zi de 15 septembrie, plină de frunze ruginii aruncate în zbor de vântul toamnă. Eram și eu, ca toți ceilalți, un copil speriat de ceea ce i se întâmplă. Am pornit cu pași temători spre școala ce avea să îmi devină pentru următorii opt ani univers al cunoașterii și al prieteniei.

Uitându-mă acum în urmă, îmi dau seama că de una singură nu puteam reuși să ajung persoana care am devenit astăzi. Îmi dau seama pe clipă ce trece, că fără oameni ca dumneavoastră, profesorii nu am fi putut dezlega nici măcar o parte din tainele acestei lumi pline de confuzii și mistere ce așteaptă să fie descoperite; de aceea vă mulțumim. Vă mulțumesc că ne-ați împărtășit din cunoștințele și experiența dumneavoastră, pentru că și noi la rândul nostru, indiferent de drumul pe care-l vom alege în viață, ne vom aminti și vom împărți cu cei din jur o parte din ceea ce am învățat, o parte din dumneavoastră, pentru că eu consider că asta înseamnă cu adevărat să fii profesor, să dăruiești o parte din tine cu fiecare lecție predată, cu fiecare sfat sau vorbă bună adresată elevilor tăi. Am învățat că există și oameni care pur și simplu te fac să vrei să fii mai bun. Am învățat că nu trebuie să ratezi nicio ocazie pentru a-ți înălța aripile spre culmi și că de fiecare dată când oferi ceva cuiva, îi dăruiești o parte din tine. Cel mai important este să iubești ceea ce faci. Astfel și eu am învățat să iubesc fiecare clipă pe care o petrec citind o carte sau dorindu-mi o viață mai bună, pentru că sunt conștientă că pot face asta acum numai datorită celor opt ani petrecuți într-o mică școală de pe strada Gutuilor.

Andreea Osiac, studentă Universitatea *Spiru Haret*, Facultatea de Relații Internaționale și Studii Europene

Școala în care am învățat valorile prieteniei

Nu știu dacă școala mea mai este așa cum mi-o aduc aminte sau dacă profesorii mai sunt aceiași, dar ceea ce știu, este că în acele zile am învățat valorile prieteniei. Prietenii, mereu prezenți în viață, la bine și la rău, sunt amintirea mea cea mai deosebită de atunci, ca și profesorii cărora le mulțumesc, pentru ceea ce sunt eu astăzi. Nu contează cât de departe ar fi, mereu îi am cu mine și îi port în suflet, deoarece în ceea ce sunt astăzi este prezent ceea ce am fost.

Vouă, dragă învățătoare, dragă dirigintă și tuturor profesorilor, vouă, prietenii mei de suflet vă mulțumesc, pentru că ați făcut în acel timp, în acel colț de lume, cu inimile deschise, un loc mai bun, unde viața așteaptă să fie descoperită.

Andreea Popescu, studentă, anul I, Facultatea de Relații Internaționale și Studii Europene

Andrada Lazăr, clasa a III-a A

CE SPUN CADRELE DIDACTICE DESPRE ȘCOALA NR. 131

Familia 131

(str. Gutuilor)

- Nu vă supărați, asta-i strada Gutuilor?
- Asta.
- Și școala unde e?
- Nu-i nici o școală, cucoană!

(Inspectoratul Scolar)

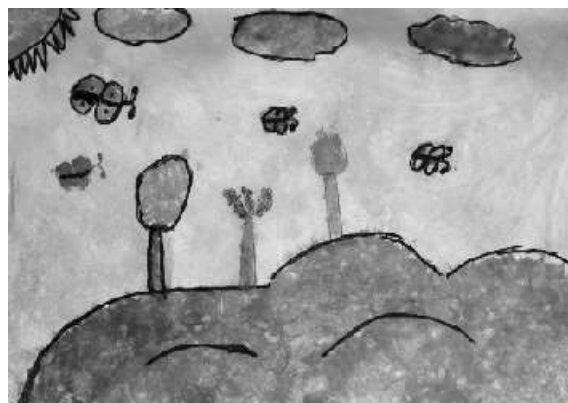
- Tovarășe inspector, școala asta nu există!
- Ba da. E nouă.

(iar str. Gutuilor)

- Nu-i vreo școală nouă pe-aici?
- Nu-i. Ori o fi construcția aia neterminată de dincolo de case.

(iar Inspectorat)

- E doar o construcție neterminată!
- Atunci du-te la Școala 142 – sediul provizoriu.

Lucian Râpea, clasa a IV-a A

Cam așa a fost începutul, sub semnul provizoratului. Sediul provizoriu, director provizoriu, număr de profesori provizoriu, orar provizoriu, elevi pe la alte școli-provizoriu.

Apoi încet-încet lucrurile aveau să se așeze într-o rânduială ce avea în centru

copiii. Ei au fost (și rămân) binecuvântarea locului. Provenind dintr-un cartier mărginaș, fără prea multe posibilități materiale, aveau un potențial latent surprinzător. Era o adevărată provocare – imposibil să-i rezisti. Satisfacțiile nu au întârziat. Ar trebui să enumar un șir lung de realizări ce adesea au stârnit invidie sau emulație, dar mie, acum, mi se pare mai important ceea ce au făcut acești copii pentru noi, ce ne-au dăruit. Încercând să-i modelam, la rândul-le ne-au modelat pe noi. Lor le datorez în mare parte devenirea mea și pentru asta le mulțumesc cu duioasa plecăciune.

Datorită lor, școala a devenit o familie și chiar dacă puii părăsesc cuibul la un moment dat pentru a-și găsi propria cale, chiar dacă unele *rude* pleacă spre promisiuni mai surâzătoare, acest loc mereu va rămâne un acasă spiritual la care mereu ne vom întoarce.

Dragi foști, actuali și viitori profesori sau elevi, să iubiți și să fiți mândri de apartenența la familia 131! Eu sunt.

Eleonora Dobre (fostă Pampu în 1976), director Școala Lexis

Școala 131 – o parte importantă din viața mea

Deși nu mai sunt învățătoare la Școala Nr.131, revin cu drag de câteva ori pe an în această școală. De ce? Pentru faptul că această școală este o parte importantă din viața mea. Aici, în timpul celor 24 de ani de activitate, mi-am definitivat cariera. Alături de colegii mei, cărora le păstrez o vie amintire, am învățat multe despre profesia de dascăl și îmi place să cred că la rândul meu am împărtășit celor tineri din experiența mea.

Anii petrecuți în această școală au fost cei mai importanți din întreaga mea activitate și nu pot fi uitați ușor.

Mariana Mogoș, învățătoare la Liceul Teoretic Ștefan Odobleja

Nici nu știu când au trecut 21 de ani

Intram sfioasă pe poarta școlii împreună cu cele două colege ale mele: Daniela Pavel și Lavinia Nănescu (Modan). Asta se întâmpla în anul 1985. Au trecut de atunci 21 de ani. Nici nu îmi dau seama când s-a scurs atâta timp.

Școala în care predau s-a schimbat enorm, cuiva care n-a mai vizitat-o de ceva timp îi este greu s-o recunoască.

Îmi place mult cum arată școala mea unde mi-am petrecut jumătate din viață și-mi doresc ca și fiica mea, care acum este la grădiniță, să-mi pășească pe urme și să învețe la această școală și poate mai târziu, cine știe, să-mi fie colegă.

Învățătoare **Geta Gaiță**

Aici m-am format și m-am perfecționat

După terminarea liceului, am pășit pe poarta Școlii Nr. 131, cu emoție și cu speranță.

Eram fericită. Îmi împlinisem un vis pe care l-am avut de când eram copil: acela de a fi învățătoare. Am avut norocul să găsesc un colectiv minunat care m-a sprijinit de câte ori am avut nevoie.

Nu pot uita că aici m-am format și m-am perfecționat, oferindu-mi-se șansa de a învăța mereu ceva nou. Iată deci că și acum, după 21 de ani, sunt parte a acestei școli.

De asemenea, îmi amintesc cu plăcere de copiii pe care i-am îndrumat. Am pus mult suflet în tot ceea ce am făcut. Am încercat, atât cât am putut, să-i fac să devină oameni mai buni din toate punctele de vedere și am fost răsplătită. Acum mulți dintre ei mă fac să fiu mândră că am fost învățătoare, că am contribuit și eu, alături de alți profesori ai școlii, la ceea ce au devenit. Ei îmi dau puterea să merg mai departe.

Învățătoare **Daniela Pavel**

Irina Buliga, clasa a IV-a B

O NOUĂ GENERAȚIE DE ABSOLVENȚI PROMOȚIA 2006

Școala care mi-a dat aripi

Dintr-un sfârșit întotdeauna va răsări un nou început, din propria cenușă va răsări o altă pasăre Pheonix, copilul, atunci când timpul vine, rămâne ascuns în sufletul fiecăruia și lasă adolescentul să prindă viață...

Totul este format din etape care se succed, totul este supus timpului. Viața este și ea un element al universului, caracterizată de propriile etape, știți copilăria, adolescența, maturitatea...

Eu la etapele vieții, la cele convenționale, aș mai adăuga și etapa școlii. Amintirile acestei etape mi-au lăsat urme adânci în suflet.

Primii opt ani de școală nu i-am făcut la una din școlile centrale, ci i-am făcut la o școală de la periferie, la o școală care mi-a fost aproape și m-a ajutat de fiecare dată când am avut nevoie. În viață și mai ales în momentul în care începi să prinzi aripi nu ai nevoie de cineva care să îți le reteze, ci de cineva care să te sprijine și care să nu te lase să renunți atunci când vei cădea pentru prima dată, de cineva care să te ajute să-ți câștigi încrederea în tine, de cineva care atunci când îți-e mai greu să vină și să-ți spună : *Curaj ! O să trecem și peste asta !*. Eu am primit toate aceste lucruri din partea școlii.

Să nu credeți că din timpul școlii am doar amintiri triste, pentru că nu-i nici pe departe așa, am chiar foarte multe întâmplări de care-mi aduc aminte cu plăcere, dar vreau să subliniez faptul că după ce termini școala generală, nimeni nu mai este interesat atât de mult de tine. Nu-i interesează dacă ești fericit, dacă ai o problemă, dacă vii sau nu la școală, dacă acasă ai probleme sau dacă vrei să renunți la tot ce ai muncit până atunci. În timpul liceului începi să te simți singur, începe să-ți lipsească prietenul acela matur care de fiecare dată când voiai să vorbești cu cineva te asculta și te sfătuia... Foarte mulți colegi îmi spuneau că așteptau cu nerăbdare să termine școala doar ca să scape de această grijă, pot spune aproape maternă, dar pentru mine este lucrul care-mi lipsește cel mai mult, ceva ce colegiul în care învăț nu a reușit să-mi ofere.

În încheiere aș vrea să vă împărtășesc una dintre dorințele mele: aș vrea ca învățătorii și profesorii care predau în școala în care am învățat să încerce să fie în continuare aproape de elevi, pentru că e cel mai frumos lucru pe care îl pot oferi...

Ana-Maria Cazacu, elevă în clasa a IX-a la Colegiul Național *Sf. Sava*

Școala visurilor mele

Am învățat la Școala Nr. 131 și am fost fericită să fiu eleva acestei școli.

Dirigintă mi-a fost doamna profesoară Veronica Bordeianu pe care o iubesc și o apreciez mult.

Colegii au fost minunați și mă gândesc mereu la ei și la prostioarele pe care le-am făcut de-a lungul timpului petrecut împreună.

Mi-aș dori să ne revedem în formula completă a clasei a VIII-a C, cu doamna profesoară Bordeianu în frunte.

Acum, ca elevă a colegiului *Gheorghe Lazăr*, colegii, profesorii și școala îmi lipsesc foarte mult.

Raluca Gigirtu, elevă în clasa a IX-a Colegiului Național *Gheorghe Lazăr*

Îmi aduc aminte de anii petrecuți aici

Privind cu drag înapoi la anii de școală, îmi amintesc cu nostalgie momentele frumoase petrecute alături de colegi și de domnii profesori.

Am fost eleva Școlii Nr. 131 din clasa I până în clasa a VIII-a și îmi aduc aminte cu plăcere de anii când eram elevă aici.

Nu îi voi uita niciodată pe doamna învățătoare, pe doamna dirigintă și pe domnii profesori care ne-au îndrumat în toți acești ani.

Împreună am învățat să ne ridicăm chiar și atunci când eram doborâți, să zâmbim și atunci când eram triști și să mergem mai departe cu fruntea sus, indiferent de obstacolele întâlnite în calea noastră.

Las în urmă opt ani de zile, ani care sunt plini de clipe frumoase pe care nu le voi uita niciodată, constituind o strălucitoare aminire.

Cristina Maria Olteanu, promoția 2006, clasa a VIII-a A

ȘEFII DE PROMOTIE AI ȘCOLII NR. 131 (media cea mai mare în clasa a VIII-a)

1976/1977 Teodora Bădincă – 9,33	1991/1992 Vlad Bârjovanu – 9,91
1977/1978 Elena Angela Vlad – 9,66	1992/1993 Gabriela Cârjani – 9,84
1978/1979 Sivera Bucșă – 9,41	1993/1994 Simona Popa – 9,85
1979/1980 Carmen Toader – 9,57	1994/1995 Roxana Voicu Dorobanțu – 9,98
1980/1981 Ruxandra Iancu – 9,78	1995/1996 Virginia Daniela Paraschiv – 9,94, Ștefan Popa – 9,94
1981/1982 Adrian Ivașcu – 9,73, Florentina Matei – 9,73, Ioana Petre – 9,73	1996/1997 Alexandru Andrei Zăpadă – 9,78
1982/1983 Simona Mihaela Tache – 9,86	1997/1998 Mihail Andrei Neagu – 9,64
1983/1984 Adriana Mihnea – 9,88	1998/1999 Elena Simu – 9,88
1984/1985 Anca Dimitriu – 9,90	1999/2000 Ștefania Aur – 9,97
1985/1986 Mircea Mihai Enache 10	2000/2001 Ionela Aura Goia – 10
1986/1987 Nineta Cismaru – 9,73	2001/2002 Ionela Veronica Buliga – 9,94
1987/1988 Elena Dimitriu – 9,93	2002/2003 Florentina Chină – 10, Elena Roxana Raicu – 10
1988/1989 Raluca Cristina Stan – 9,83	2003/2004 Maria Claudia Călinescu – 9,96
1989/1990 Elena Ban – 9,85	2004/2005 Luciana Ionela Baicea – 10
1990/1991 Constanța Șerban – 9,69, Ștefania Ștefan – 9,69	2005/2006 Ana Maria Cazacu – 10

PREMIUL DE ONOARE AL ȘCOLII NR. 131 (cele mai bune rezultate în timpul gimnaziului)

1992 Vlad Bârjovanu – 9, 88	2000 Ștefania Aur – 9, 92
1993 nu s-a acordat	2001 Bogdan Coricovac – 9, 91 Ionela Aura Goia – 9, 91
1994 Simona Popa – 9, 94	2002 Adrian Stănculescu – 9, 88
1995 Roxana Voicu-Dorobanțu – 9, 95	2003 Alexandru Gegiu – 9, 86
1996 Ștefan Popa – 9, 93	2004 Claudia Călinescu – 9, 96
1997 Alexandru-Andrei Zăpadă – 9, 85	2005 Luciana Baicea – 9, 95
1998 nu s-a acordat	2006 Ana Maria Cazacu – 9, 99
1999 Elena Simu – 9, 71	

Petronela Cîrstea, clasa a II-a A

Cristina Vârzaru, clasa a III-a E

ELEVI AI ȘCOLII CU REZULTATE DEOSEBITE ÎN DIFERITE DOMENII

La olimpiada de limba română, faza națională, Alexandra Ardelea a luat premiul I într-un an și două mențiuni în alți ani. În prezent, este redactor la Editura Academiei.

Mihai Enache a obținut premiul al II-lea la faza națională a olimpiadei de limba română.

Elena Dimitriu și Roxana Voicu-Dorobanțu au fost rezerve pentru lotul care a reprezentat Bucureștiul la proba națională a olimpiadei de matematică și de limba română, obținând în mai multe rânduri premiile I la fazele municipale.

Rezultate foarte bune la olimpiadele de limba română faza municipală au obținut de-a lungul anilor următorii elevi: Sorina Dică, Antonica Bratu, Raluca Bârjovanu, Magdalena Dragu, Virginia Paraschiv, Adelina Morcov, Alexandru Zăpadă, Elena Simu, Ștefania Aur.

Următorii elevi au obținut note de 10 la admiterea în liceu: Magdalena Dragu, Liviu Nedelescu, Alexandru Turturică, Cristian Iorga, Adrian Olteanu, Ștefan Popa, Diana Ailenei, Daniela Veronica Buliga, Elena Roxana Raicu, Mihail Șerban, Lucian Alexandru Amarandei, Raluca Mândrescu, Adina Mihaela Pârlog, Adrian Stănculescu, Mihail Șerban.

Grupul vocal de muzică ușoară a obținut marele premiu, la olimpiada muzicală 2006.

Oana Gheorghe a obținut, ca solistă de muzică ușoară, premii la numeroase concursuri: *Toamna baladelor*, *Ministar cireșar* și *Flori de gheață*.

Rezultate remarcabile în sport a avut fostul nostru elev Ilie Dumitrescu, fotbalist în echipa națională participantă la campionatul mondial din 1994.

REALIZĂRI REMARCABILE ALE COLECTIVULUI ȘCOLII NOASTRE

Revista *Recreația mare* a Școlii Nr. 131 a obținut la concursul revistelor școlare premiul al III-lea la faza pe sector în anul școlar 2005/2006, după ce în anul 2001 a obținut și premiul al II-lea la faza pe municipiu București.

În cadrul Proiectului pentru Învățământ Rural inițiat de Ministerul Educației și Cercetării, elevii și cadrele didactice ale școlii noastre au realizat câteva casete pentru implementarea programului. Mulțumim pentru aceasta Centrului Educația 2000+ care a ales școala noastră pentru filmări și care a fost pentru noi un sprijin real în mai multe proiecte prin consultanța pe care ne-a acordat-o. Ținem să amintim și buna colaborare cu *Emotion Film*, care a realizat filmările în școala noastră.

Alexandra Nefiru, clasa a VI-a B

CONCURS

Scrieți o poezie de cel mult opt versuri despre copilărie și puneți-o în cutia de la intrarea în școală însoțită de talonul de mai jos până la 1 februarie 2007.
Un juriu alcătuit din elevi și cadre didactice va acorda premii constând în carte școlară.

Recreația mare

Revistă a Școlii Nr. 131, strada Gutuilor, Nr. 1
Sector 5, București

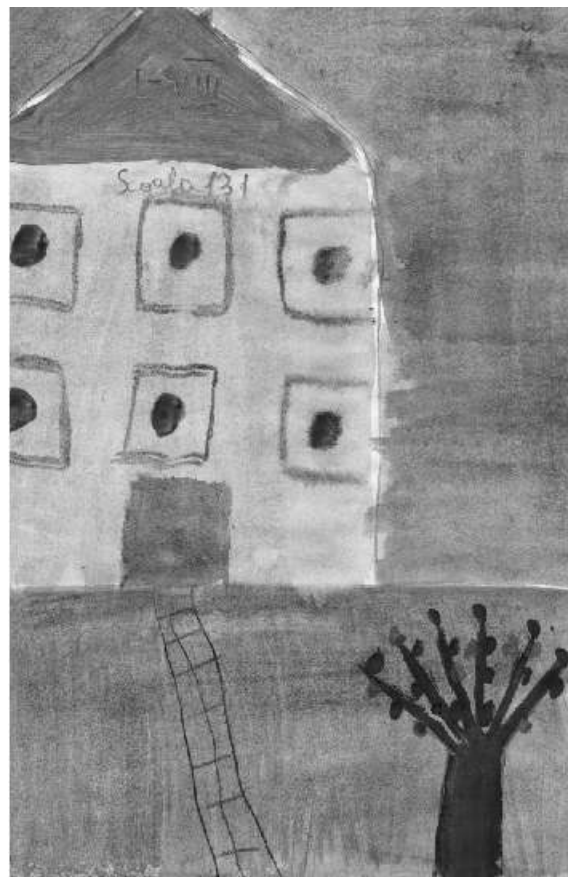
Colectivul de redacție:

Profesori îndrumători:

Profesor dr. Sofia Dobra
Profesor Florentina Fudulică
Profesor Oana Roibu
Învățător Daniela Pavel
Profesor Dorin Zăpadă

Elevi:

Petronela Cîrstea – II A
Andreea Camelia Popa – III A
Bianca Peter – III C
Diana Ilie – IV A
Alina Toma – V C
Irina Salvan – VI A
Alexandra Preda – VII A
Alina Manea – VII B
Tudor Ulrich, Gabriela Calîțoiu – VIII A

Alexandru Mata, clasa a V-a A

Ilustrație Coperta I – Ștefan Țaga, clasa a IV-a A

Ilustrație Coperta a-IV-a – Lae Sterea Andreea clasa a VII-a C

